

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SÁU

TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80, ĐƯỜNG QUAN-THÀNH — GIẤY NƠI SỐ: 874
GIÁ BÁO (Trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 tháng: 1\$60 — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6\$50 — 6 tháng: 3\$50

BÁO CHÍ và QUAN LẠI

Chúng tôi muốn tiên, thành thực tin ở kết quả tốt đẹp của nền văn hóa mới, thì sự phá hoại (phá hoại những hủ tục) đối với chúng tôi đã đành là một sự phải làm ngay.

Song đối với phái bảo thủ, sự phá hoại (phá hoại những cái dở) cũng phải là một sự cần kíp, nếu không, chủ nghĩa bảo thủ của họ sẽ hoàn toàn đổ nát trong sớm tối.

Tôi có cái tư tưởng ấy mới được ba hôm nay.

Ba hôm trước, một ông ăm, bạn tôi, đến bàn với tôi muốn lập một cơ quan ngôn luận để bênh vực quyền lợi cho quan trường, một phái mà ông ăm, bạn tôi, phân nản rằng đã bị các báo chí công kích một cách quá đáng.

Cố nhiên là ông ăm, bạn tôi, hỏi tôi về tôn-chỉ phải có và chương-trình nên theo.

« Tôn chỉ ư? Hãy nói sự công bằng.

« Còn chương trình thì phải có hai phần: phân phá hủy và phần kiến thiết.

« Nếu bây giờ tôi được phái quan trường mời ra làm chủ bút một tờ báo của các ngài (ây là tôi hãy tạm ưc đặc như thế) thì công việc thứ nhất của tôi tất phải là phá hủy, mà phá hủy một cách mạnh bạo.

« Không phá hủy ngay những cái xấu đi thì những cái hay muốn bảo thủ sẽ đổ nát hay bị cuốn theo những cái xấu mà trở nên xấu hết.

« Chẳng hạn, nếu tôi gặp việc ông huyện này lập sông bạc, việc ông huyện nọ ăn tiền lỏ, việc ông phủ kia cạm bẫy lương dân để hồng tâng công, cùng là những việc mấy ông quan buôn thuốc phiện lậu, làm giấy bạc giả, hay giả làm giấy bạc giả cũng vậy, tôi sẽ nêu to tướng lên bài xã thuyết đầu dưới câu truyện, rồi tôi sẽ dùng hết lời nghiêm nghị mà công kích kịch liệt.

« Tôi công kích kẻ xằng như thế, càng tăng giá trị kẻ hay thêm lên, mà lại giữ được kẻ không hay không dở, phải ngoan-nguân noi theo con đường thẳng.

« Mục đích phá hoại của tôi sẽ chỉ có một: là bảo thủ.

« Trong quan trường còn có kẻ hối lộ, còn có kẻ gian lận, còn có kẻ lập sông bạc, còn có kẻ vênh váo, hồng hách đóm, thì búa rìu ngọn bút của tôi còn theo đuổi công cuộc phá hoại.

« Tôi sẽ cho đoàn phóng viên của tôi đi tra xét hành-vi của những con chiến ghê lỏ ấy. Nếu họ biết cái tà quy chính, thì tôi sẽ không tiếc lời ngợi khen.

« Vì tôi vẫn nhớ rằng cơ quan ngôn luận mà phái quan lại muốn mời tôi làm chủ bút là một cơ quan bảo-thủ.

« Dãy ông coi, cứ ý tôi thì muốn bảo-thủ, càng cần phải phá-hoại.

« Không phá hoại thì bảo-thủ sao được?

« Chẳng lẽ bảo-thủ cả những cái dở?»

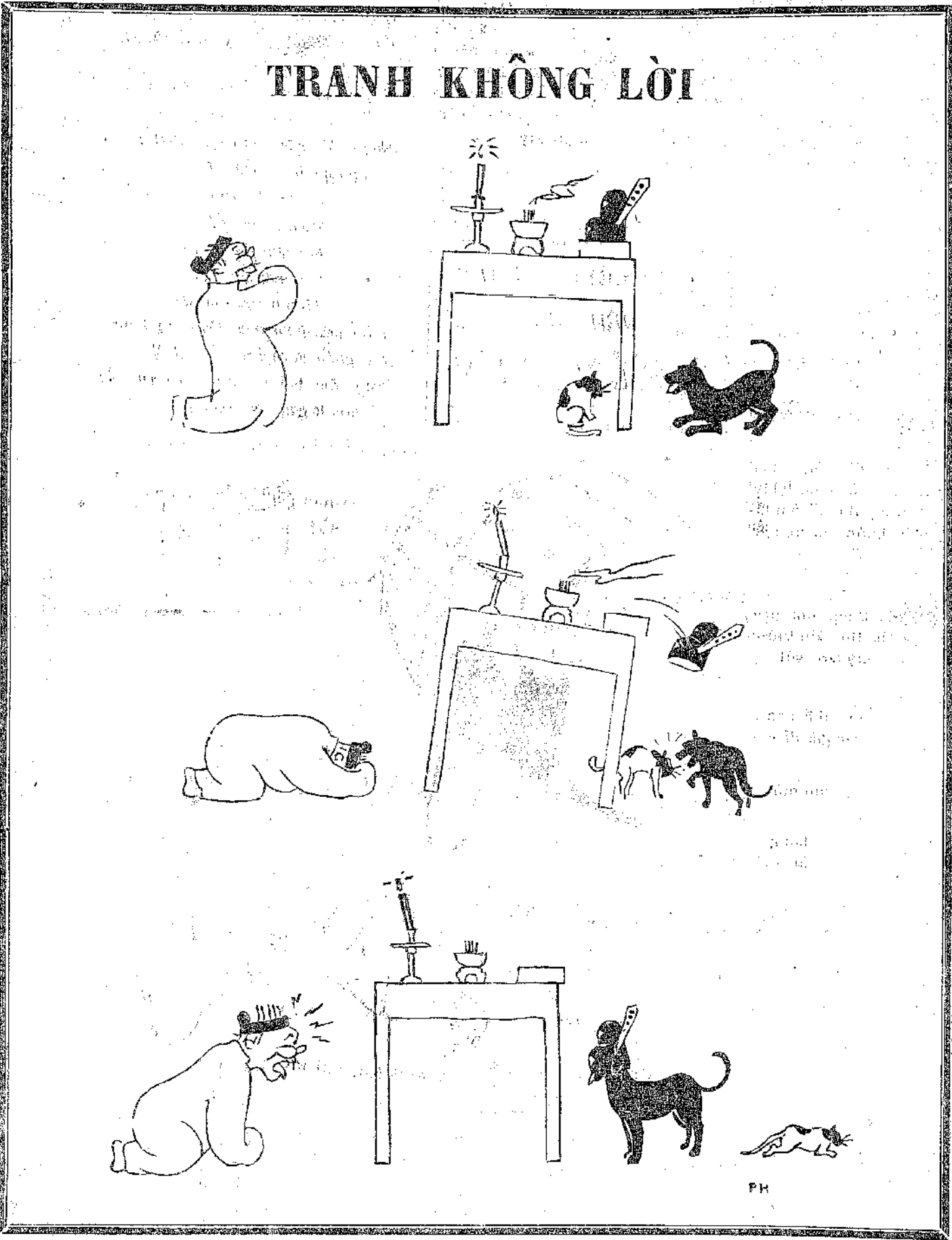
Đó là những lời tôi đã thưa cùng ông ăm, bạn tôi.

Nhị Linh

Cải chính. — Bài «Không phải một mình ông» đăng ở P. H. số 131 của N. L., thợ nhà in đã xếp lầm ra của L. N. Vậy xin cải chính, và xin lỗi những ông L. N, tuy cái lỗi ấy không phải ở tôi.

NHI-LINH

TRANH KHÔNG LỜI

27 Janvier ra số đầu báo Ngày Nay
(xem trang sau cùng)

30 Janvier ra số Mùa Xuân Phong Hoá
(xem trang 2)

NGƯỜI NHỎ ĐẾN LỚN VÀ VIỆC

Bổ là phải

PHÒNG kiểm-đuyệt vào xe thiên cò, thương thì có thương, nhưng tiếc thì thực không dám tiếc.

Không phải là bấy lâu nay, các ông ở phòng kiểm-đuyệt không nhả nhận. Các ông vẫn lễ độ lắm, nhã nhặn lắm. Công việc các ông là xóa, là gạch, thì các ông phải xóa, phải gạch, các ông không muốn cũng không được.

Nhưng chúng tôi bấy lâu nay bị xóa, bị gạch, nay được rộng rãi hơn, lễ độ hơn còn dám tiếc các ông nữa.

Phòng kiểm-đuyệt, ngay các ông cũng tự nghĩ như vậy, bổ là phải.

Những bài có tính cách quá táo bạo không kể làm gì, có nhiều bài chẳng có tính cách gì cả, mà các ông cũng bắt bớ đê chừng mà bỏ đi. Rồi, một, hai tháng sau, cũng bại ấy đem đến, các ông lại không xóa nữa. Bây giờ thật đỡ được sự thay đổi theo lý-luận ấy, là vì các ông phải đề phòng: thà cần thận quá còn hơn đề làm lẫn bỏ qua một đoạn có thể làm cho các ông bị quở. Thành thử, đáng bỏ chỉ năm phần, các ông phải bỏ cả mười phần.

Chúng tôi hiểu các ông lắm, nếu chúng tôi vào địa-vị các ông, thì chúng tôi cũng đến phải làm như các ông.

Từ đây, các ông đỡ lo, mà chúng tôi cũng đỡ nhọc.

Thật là lợi cho cả hai bên, các ông và chúng tôi cũng nên ca tụng cái «chết» của phòng kiểm-đuyệt: đã mấy khi được hi-hả trên cái quan tài!

Sao lại không trọn giờ lành?

TRON giờ lành rất là quan hệ.

Không những lúc đẻ con, người mẹ phải tránh những giờ quan sát, kim sa, mà đến suốt bản một tờ báo, ký một đạo nghị định, cũng nên trọn giờ hoàng-đạo mới phải đạo trời.

Báo Tân-thanh, Trung-tâm, Đông-phương. Thực-nghiệp chết đi, chẳng qua là lại xuất bản vào giờ... quan sát, hay là xuất bản vào giờ tốt quá, nên họ chỉ xứng đáng sống vào một thế giới khác, tốt đẹp hơn thế giới này nhiều.

Các nghị-định cũng vậy? Nghị định bãi quyền nấu rượu Fontaine, nghị định định giá đồng bạc cũng đều ký vào giờ xấu cả, nên mới có người chỉ trích. Nhưng không đến nỗi xấu như giờ sinh của đạo nghị định lập lại ngạch học quan.

Quả thế, ngạch học quan mới lập mà đã sinh ra nhiều sự rắc rối. Ông

kiêm Lộc và ông kiêm Hợi lần lượt lượt đưa nhau sang thế giới khác. Ông kiêm Sáu về ngạch cũ, ông huấn Chương ở Kiến-xương tự tử bằng thuốc phiện dấm thanh. Lại đến ông kiêm Thư vì kiêm bạc của ông giáo Lâm mà bỏ ngạch. Thôi, đích thị, nghị định lập cái ngạch vô duyên ấy, ký vào giờ «quan sát».

Ông nào còn lại trong ngạch ấy, mau mau sửa lễ tạ các vị sao thái bạch, la hầu, kế đô, và làm bùa bèn đeo trước ngực đề trấn tà, họa may còn ở lại lâu với cái thế bài mới.

Một việc cải cách

CÓ tin rằng bộ tư pháp ở Huế đã dự định cải cách tòa Nam án Trung, Bắc-kỳ: các viên chức Annam ngạch tư pháp sẽ cử vào ngạch biện lý các tòa ấy nghĩa là đứng lên kết tội bị cáo nhân. Còn các viên chức ngạch hành chính thì ngồi chủ tịch xử án.

Chỉ còn thiếu một ông thầy kiện nữa thì tòa Nam án giống tòa Tây án, như con mèo giống con mèo.

Nhưng sao lại đề tư pháp làm biện lý mà hành chính làm chánh án? Tôi cứ tưởng hành chính là... hành chính

nghĩa là chỉ chuyên coi về mặt cai trị. ... Nếu đã cai cách như trên, thì cũng nên cải cách nốt cái tên «hành chính» gọi các ông hành-chính... là các ông hành-chính tư-pháp mới phải.

Cải cách

MỘT ngọn gió cải cách thổi ở đường trong.

Nhưng không phải là một ngọn gió Nam phong, không phải là ngọn gió của ông Phạm-Quỳnh. Từ khi rẫy bà lão, N. P. gán cho ông Nguyễn-tiến-Lãng, thì ông Phạm-Quỳnh lúc nào cũng bận lắm, nên ít thì giờ bàn đến sự cải cách.

Sự cải cách đây là của ông Bùi-bằng-Đoàn thượng-thư bộ Hình. Ông ta vừa mới dự-định lập ở Huế một tòa thượng-thẩm Nam án giống như tòa thượng-thẩm phòng nhì ở Hà-nội. Những vụ trọng án và khinh án ở các tòa đệ nhị cấp đều đem về đây phúc lại, chứ không như xưa, giao về bộ nữa.

Nhưng ai sẽ xung vào tòa ấy để xét các vụ án? Theo ông Đoàn thì sẽ lại cử một vị «quan to», nghĩa là một viên của ngạch hành chính.

Nếu tôi không làm thì sẽ là một viên chức của bộ Hình. Các vụ án đáng lẽ đem về bộ cho viện ấy xét, thì đem ra tòa cho viện ấy xét... Sự cải cách chỉ là sự đổi chỗ của một cái ghế.

Cải chính lời mới

TỬ-LY tiếp được một bức thư của bà Tạ-thị-Tài cai chính.

Nguyên bà ta có báo cáo việc riêng trên tờ Trung-Bắc, Tử-ly thuật lại rằng:

— Bà Tài về đời chồng trước có một người con dâu và một người cháu trai.

Bà Tài xin cải chính rằng:

— Tôi về đời chồng trước có một người con dâu và một người con trai.

Tử-ly thuật lại rằng:

— Đến nay bà có bảo người con dâu rằng, đứa cháu đã đến tuổi trưởng thành, gả vợ cho nó phải cho bà biết, và bà có bằng lòng, cưới biết bao nhiêu tiền, bà cũng cho.

Bà Tài cải chính rằng:

— Đến nay tôi có bảo con dâu rằng đứa cháu đã đến tuổi trưởng thành gả vợ cho nó phải cho tôi biết và tôi có bằng lòng thì cưới bao nhiêu tiền tôi cũng cho.

Tử-ly thuật:

— Nhưng đến lúc người con dâu cưới vợ cho con, bà không bằng lòng.. Bà Tài xin cải chính:

— Nhưng đến lúc con dâu tôi cưới vợ cho con, tôi không bằng lòng.. Thật là một bức thư cải chính đáng cải chính vậy.

TỬ-LY

SỐ BÁO SAU SẼ LÀ

SỐ MÙA XUÂN

RA VÀO NGÀY

30 Janvier 1935

(lúc là 26 tháng chạp)

Đang lẽ ra ngày thứ sáu 25 Janvier thì để chậm lại đến 30 Janvier mới phát hành để vừa đọc về dịp tết. Báo nghỉ số ngày 1er Février. Đến 8 Février (mồng 5 tết) sẽ ra số 135

32 TRANG IN TOÀN MÀU ĐỎ

TRANH BÌA IN BỐN MÀU của TÔ NGỌC VÂN

PHỤ BẢN IN NHIỀU MÀU của TRẦN BÌNH LỘC

GIÁ BÁN: 0\$20

ĐẠI KHAI SẼ CÓ:

1934 của TỬ LY

LIÊN HÔN THỊ SĨ của KHAI HƯNG

HOA NGÀY TẾT của THẠCH LAM

MINH NIÊN KHAI BỨT (của CÁC

TÀI TỬ) của TỬ MỠ

XUỐNG CHƠI SƯỜI VÀNG của TỬ LY

TIỀN TRI VỀ NĂM 1935 của TỬ LY TỬ

Nhiều tranh vẽ, truyện vui, câu đối lạ của các bạn xa gần gửi đến dự thi

KIỀNG III của KHAI HƯNG

THƠ ĐÀU XUÂN của THẾ LỄ, VŨ BÌNH

-LIÊN VÀ NG. V. KIỀN

PHÁO TỤT NGÔI của HÀN LÂM KIỀM PHÁO

QUYỀN SỔ TAY NĂM VỪA QUA của TÔ TỬ

HỒM 30 TẾT của TÔ TỬ

CHỨC MỪNG NĂM MỚI của T. AN

SỨC SẮC TÂN THỜI của T. TRUNG PHƯƠNG

Mua vui được suốt mùa xuân, thay vào Tháng quan tài

BÀN CỜ LÝ TOÉT

(Bao nhiêu người chơi cũng được)

Bàn cùng với số tết như một tập phụ trương. Mỗi bản 3 xu. Biểu các bạn mua năm.

(Ông Tuấn Mai, tác giả Bàn cờ Lý Toét được giải nhất về cuộc thi «ý hay»)

CUỐN MÂY VĂN THƠ

đã in xong

Chúng tôi không dám tự cho sách của chúng tôi xuất bản là đẹp, vì làm như thế người ta sẽ bảo chúng tôi khoe khoang.

Nhưng không khen qua đến, thì sự mạng tiếng lành đem với tài án loát của ông Đỗ Văn, nhất là sách ấy (thứ giấy thượng hạng in hai màu) lại không bán, chỉ để dành riêng cho những người gửi tiền trước.

Chỗ đáng khen cố phần ở cô ông Văn. Song, đàn xuất bản tập thơ tốn phí trên 1\$50 một cuốn, tuy chỉ nhận có 1\$00 của mỗi người gửi tiền trước, chúng tôi tưởng cũng có thể tự hào rằng ngoài mục đích buôn bán, chúng tôi còn theo đuổi một mục đích khác là nâng cao nghệ thuật.

Nhà xuất bản Doi nay

Sách này không bán nhưng có bày ở hiệu Thụy-Kỳ phố hàng Gai, và lại phòng Mỹ-thuật. Triền-lâm ai muốn xem xin mời lại hai nơi đó.

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không dứt nọc, mỗi khi gống rượ, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi dứt nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chi em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được dứt nọc, khỏe, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là liền kiện, không lại sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Huế (số cửa chợ Hòm) HANOI — Téléphone 755

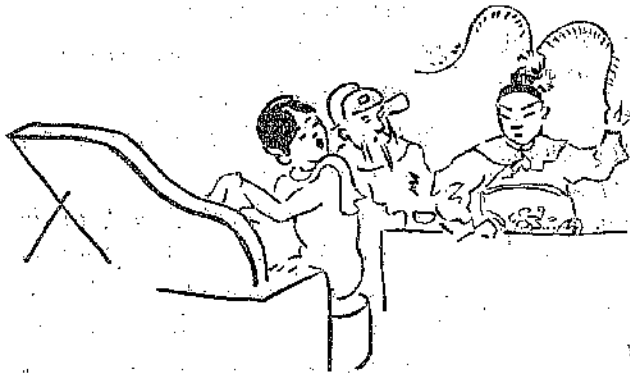
ĐẠI-LÝ — Haiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namdinh, Ich sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân Hai libraire Lạc-son — Cao-Bằng, Vinh Hưng, 58, phố Thềm Yên-bay, Đông Tuấn — Lao-Kay, Đại An — Vinh Huế, Fourane, Bazar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1er Dakao — Pnompenh, Hồng Bằng — Nhatrang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison An Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

HỘI THỨ BA

Vương-tử-Đỗ dùng mưu giết giặc,
Đông thái-sư ném kích đuổi con.

NÓI về Đông-Trác được tin Hoa-Hùng tử trận, bèn mưu với Lý-Nho bách vua và quân thần thiên đô ra Trường-an. Chử-hầu vì bất hòa với nhau, ai nấy đều rút quân về cả. Đông-Trác được tin càng thêm kiêu hãnh, tự tôn mình làm thượng phụ, những đồ nghi trượng trong lúc ra vào không khác gì thiên-tử.

Quan-Tử-Đỗ là Vương-Doãn thấy vậy lấy làm buồn bã lắm. Một đêm sáng trăng, sau bữa cà phê chiều, Doãn ngâm si gà ra vườn, đứng dưới khóm hồng tây, ngửa mặt lên trời tra hai hàng lệ.

Bỗng nghe bên đình Mẫu-dơn có ai hát bài ca của ông bằng Mộng lâm việc tại tòa Kiểm-đuyệt:

*Chín giờ ra đứng ngoài sân
Trời cao đất rộng, em sốt cái thân liền bỏ.*

Doãn đón đến đến xem mới biết là Điêu-Thuyền, một con hát trong phủ. Trông Điêu-Thuyền tha thướt trong bộ y-phục Lemur màu xám, đôi mắt long lanh dưới làn tóc vấn theo lối Huế, Doãn bất giác lĩnh ngộ, cầm ba-toong đập xuống đất mà than rằng:

— Ai ngờ thiên hạ nhà Hán lại ở trong tay đứa con gái nhỏ này!

Rồi Doãn bàn mưu giết Đông-trác với Điêu-thuyền.

Hôm sau, Doãn sai người đi mua một cái đồng hồ quả quít nam kim cương, rồi đem biếu ngấm Lã-Bổ.

Lã-Bổ được cái đồng hồ quả quít mừng lắm, thân đến nhà Vương-Doãn bái tạ.

Doãn đã dự bị sẵn bữa cơm tây chờ Lã-Bổ. Bỏ đến, hai người vào tiệc, Doãn ăn cần mời rượu, hết sức ca tụng cái tài siêu quần xuất thế của Lã tướng quân.

Bổ thích lắm, mềm môi nháp mồi.

Đến lúc sâm banh nở, si gà khởi hay, Doãn mới bảo một đứa thị thiếp:

— Vào gọi con gái yêu của ta ra đây.

Một lát, hai đứa à-hoàn phủ Điêu-thuyền trang sức thật tân thời đi ra. Điêu-thuyền nhanh nhẹn đưa bàn tay nhỏ ra bắt tay Lã-bổ, rồi hé cặp môi quả tim nói:

— Ngươi soi thuốc lá?

Rồi hai người cùng ngồi xuống « đi

TAM QUỐC TIỂU HỒI DIỄN NGHĨA

(Tiếp theo)

vãng» nói truyện hoà-bình thế giới.

Một chốc tiệc tan, mở cuộc khiêu-vũ, Lã-Bổ ôm Điêu-Thuyền nhảy theo điệu Fox-trott lấy làm khinh khoái vô cùng.

Khiêu vũ xong, Điêu-Thuyền lại ngồi xuống trước cây đàn piano, vừa đánh vừa lên tiếng hát theo điệu « J'ai deus amours »:

*Giờ này giờ nóng,
Ai có mua thì xin cứ
Bỏ một hào ru.
Ai muốn mua thì mua...*

Lã-Bổ mê mẩn tâm thần, đứng bên dùng dằng một hồi rồi đánh bạo ghé tai

Điêu-Thuyền van lơn:

— Tiên đây xin một hai điều.

Đài gương soi đến đâu bèo cho chàng?

Điêu-Thuyền chỉ liếc tình mà không nói.

Giây lát Vương-Doãn bảo Lã-Bổ rằng:

— Vì yêu tài tướng quân, muốn đem Điêu-thuyền về nâng vi sửa can.

Lã-Bổ mừng lắm, năm, bảy lần bắt tay cảm tạ.

Cách vài hôm sau, Vương-Doãn không thấy Lã-Bổ đứng hầu Đông-Trác, bèn nói với Trác:

— Mời thái-sư quá gót ngọc đến « tế xã » soi chén rượu nhạt. Trác nhận lời.

Hôm ấy, Doãn sửa sang trang hoàng, đặt sập, giải tham, bày lộ bộ, trông rất trang nghiêm. Đông-Trác đến, Doãn ra vai chào mời vào uống rượu mài-quế-tộ, nhắm với phi-tân.

Rượu ngà ngà say, Doãn sai buồng rèm xuống. Tức thì nổi tiếng đàn violon du dương đưa Điêu-Thuyền ra múa ở ngoài rèm.

Thuyền múa xong, Trác gọi vào gần, càng nhìn càng thấy đẹp, hỏi:

— Con bé này là người nào?

— Con bé ấy tên gọi Điêu-Thuyền, là con hát ở phủ tôi đó ạ.

— Có biết hát không?

— Bẩm, hát khá lắm.

— Thử hát một khúc nghe nào.

Lúc ấy Đông-Trác đương mân mê cái thẻ bài ngà đeo trước ngực, vắt vào cầm cái xe điều trục giải hút một hơi thuốc lảo. Điêu-Thuyền bèn tức cảnh hát một bài theo điệu hương-đạo:

*Anh em ơi, nào đem đến ta cùng
soi thuốc... lảo,
Ta soi xong rồi dưỡng mắt ta nhìn
theo khói... phèo,
Đôi mắt ta ngày đờ đến hay,
Sinh điều chỉ cha người ta say,
Đôi mắt ta ngày đờ đến hay,
Sinh điều chỉ cho người đời say.*

*Say, say ghê mà say gớm, say mềm
say dừ... dừ,
Song tuy say mà ta cứ tà liêu ta
hút... bừa.
Tuy muốn thôi nhưng mềm chột
quen,
Chôn điều đi, ta đào điều lên.
Tuy muốn thôi nhưng mềm chột
quen,
Ôi điều ơi! ta đào mây lên.*

Nghe đoạn, Trác vỗ tay khen rồi gật gù hỏi:

— Đẹp thật! hay thật! tiên nữ ở nơi đâu lạc xuống chốn này?

Doãn thừa dịp đứng dậy thưa:

— Thái-sư có bằng lòng, tôi xin đem nó dâng thái-sư?

Trác mừng lắm, hai, ba lần cảm tạ.

Tức thì Doãn sai người sửa soạn xe ô-tô hòm đưa Điêu-Thuyền đến tướng phủ.

TỜ BÁO LIÊN LẠC VỚI NGƯỜI ĐỌC

TRUNG CẦU Ý KIẾN

CỦA TOÀN THỂ ĐỘC GIẢ PHONG HOÀ VÀ NGÀY NAY

SẼ CÓ BA CÂU HỎI

ĐANG Ở SỐ MÙA XUÂN VÀ Ở SỐ ĐẦU BÁO NGÀY NAY

Chúng tôi rất mong rằng độc giả nào cũng dự thi để cùng nhau giải quyết một vấn đề thiết thiết cho cả mọi người.

XIN CÁC BẠN NHỚ CHO RẰNG

CÀNG CÓ NHIỀU NGƯỜI DỰ BAO NHIÊU

CÀNG CÓ GIÁ TRỊ BẤY NHIÊU

Bất kỳ độc giả nào, hễ đọc đến 3 câu hỏi ở lá phiếu, xin cứ thành thực trả lời, rồi gửi ngay phiếu lại tòa báo.

VỀ CUỘC THI NÀY

Có 70 giải thưởng đáng giá 100 \$ 00

HAY NHẤT, DANH TIẾNG NHẤT TẠI SAIGON?

H. — Thuốc Điều - kinh bạch - đá! là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khí huyết làm đầu, nếu khí huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, từ cung hư hàn hư nhiệt, cũng bởi độc máu hư nhiễm vào, hay là sinh đẻ nhiều lần hư hồng uao đồng tử cung, sinh ra đau trắng dạ dưới, đau thắt ngang lưng, hai bên hông, huyết trắng ra nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lẫn mủ, lẫn máu đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người báo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói 0\$30, nửa tá 1\$50, một tá 3\$00.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi nên chính phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922. thì quý ngài thấy rõ hay dở thế nào.

Có bán tại: Nhatrang: Mộng lương, Quinhon: Hồ văn Bá, Quảng Ngãi: Trần Cảnh, Quang nam: Trần huynh Mai, Tourane: Nguyễn hữu Vinh, Paifoo: Hoàng đức Vinh, Huế: pharmacie Vinh Tường

Quảng trị: Thông Hoà, Vinh: Sinh Huy, 59 phố Ga, Thanh hoá: Nguyễn đình Văn, 71, Grand rue, Nam định: Việt Long, 28, rue Chapeaux, Haiphong: Nguyễn văn Minh, 20, Bd Bonnaul, Hanoi: Nguyễn văn Đức, 11, rue des Caisses và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua buôn, lãnh đại lý do: Pharmacie ÔNG-TIÊN Annam được phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhuận - Saigon (Cochinchine)

Sáng hôm sau Lã-Bổ được tin, với đơn báo Vương-Doãn Đoàn đáp ứng thái-sư đến xem mắt con dâu và cho đưa về tay phủ để phối hợp cùng Lã-Ho, rồi tiếp luôn:

— Thế tướng quân đã bằng lòng chưa?

Bổ ngưng ngáp, đôi mắt quàng ra rồi từ từ ra với láng đến lương phủ nghe ngóng. Hồi hồn thì thiếp, có kẻ nói:

— Đêm qua, thái-sư ngủ với một cô nào mới đến, bây giờ cũng chưa dậy.

Bổ tức giận vô cùng ben đôn đến đến phòng Trác dòm xem. Bảy giờ Điều-Thuyền đã dậy, đương ngồi chải đầu, thấy bóng Lã-bổ đến, đổi ngay nét mặt, dăm dăm hai mắt, làm ra dáng sâu nào, thỉnh thoảng lại thở dài, ngậm bài anh khóa của thi-sĩ Trần Á-Nam. Bổ trông thấy, ruột tâm đòi đoạn, muốn chết không được, đành lúi thủi ra về.

Một hôm, Đồng-Trác vào triều vắng, Lã-Bổ bèn vào kích chạy đến Phòng nghi-dinh tìm Điều-Thuyền tính tr. Thuyền làm ra bộ thể lương ảo não, giọt vắn giọt giãi, mắng nhiếc Đồng-Trác, nhân tâm cướp vợ của con nuôi, nâng nặc đòi mua thuốc phiện với dăm thanh để tự tử.

Lã-Bổ khuyên van. Thuyền nói:

— Nếu không được chất bằng dăm thanh với thuốc phiện, thiếp xin chết trước mặt tướng quân vậy.

Nói đoạn, tay vin lại cần, trông ao sen chực nhảy xuống.

Dưới ao, mấy con đĩa lội, Điều-Thuyền chỉ sợ Lã-Bổ không giữ lại thì phải đĩa cần. Nhưng Bổ đã ôm lấy Điều-Thuyền, vừa khóc vừa khuyên giải.

Thuyền nói:

— Tướng-quân ơi! thiếp một ngày dằng dằng coi bằng ba thu, xin tướng-quân đoái tình mà ra tay cứu vớt.

Bổ đáp:

— Ái-nương không lo! thế nào tôi cũng mưu giết thẳng giặc già để cùng ái-nương đoàn tụ.

Thuyền mừng lắm, lấy khăn mùi soa lau nước mắt.

Còn đương tay tựa vai kẻ, bỗng sau lưng có người quát lên một tiếng: trông ra thì là Đồng-Trác.

Bổ giật mình kinh hãi, cầm cò chạy. Trác lấy kích lao Bỏ. Bỏ gạt rơi xuống đất rồi chạy thoát.

Vài hôm sau, Trác đương ở Mi-ô bỗng có chiến-chỉ triệu về kinh. Nhưng về đến nơi gặp Vương-Doãn và Lã-Bổ đón?giết ở cửa Bắc-dịch: thế là kết quả một đời gian hùng.

Đoạn thơ:
Chém đầu kẻ anh không dao kiếm,
Cắt đứt thiên quân nước đổ trời.
Muốn biết in thế thế nào, xin xem
hỏi sau phần giã.

Lời ban của Ông Dương-bà-Trác

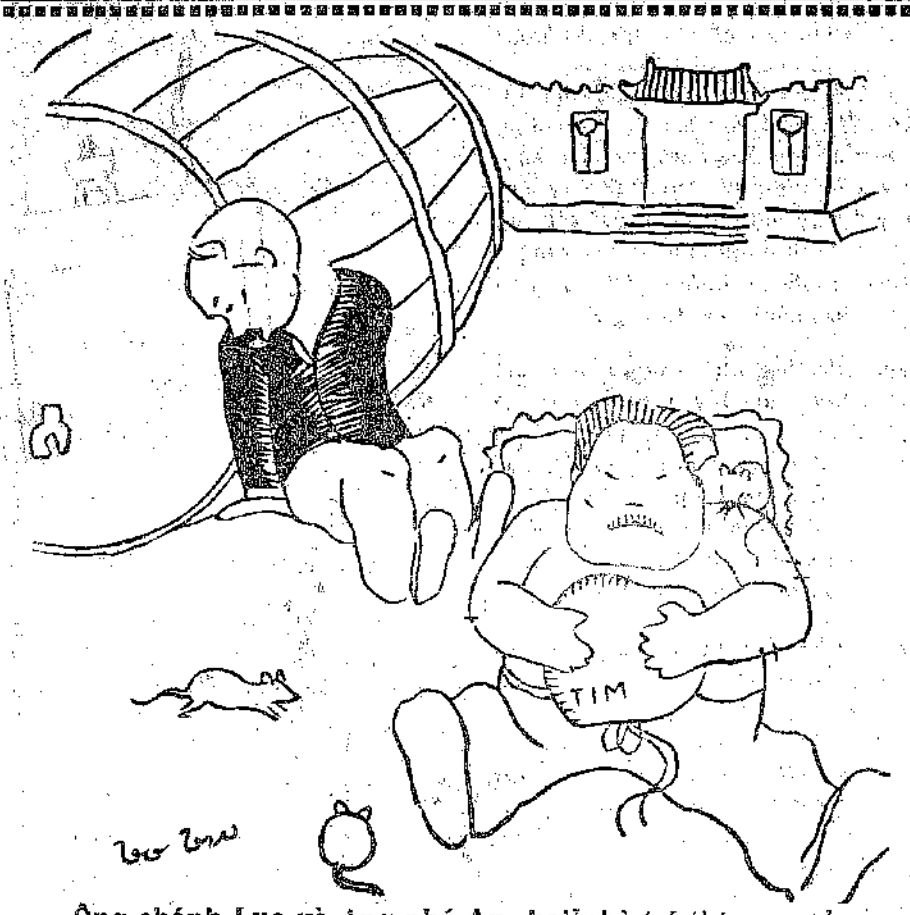
Điều-Thuyền thả một cái liếc siêu lòng Lã-Bổ, lại thả cái liếc nữa giết nỗi ông thừa tướng, thái cũng hiem cò như ông Đinh-bổ-Linh của ta vậy. Tiếc thay Điều-Thuyền lại là một con đi, nghĩa là khuất thân thế hai đời chồng. Như vậy thì còn gì là trinh tiết, mà đàn bà đã mất trinh thì không phải là đàn bà tâu vậy.

Còn như cụ Tư-đỗ Vương-Doãn, còn hát trong trường phủ mà cho ăn vận theo một lần thời, hát những bài lỗ lã, thì thật không biết trị gia vậy. Đã trị không được gia, thì đành làm sao được thiên hạ? Hải nội chư quân tử nên lấy đó làm nghĩ vậy.

(còn nữa)

Tứ Ly

MUỐN BIẾT NGÀY NAY
NÊN ĐỌC
NGÀY NAY

Giòng nước ngược
TÔNG TIÊN BÀ DÂM
ANASTASIE KIEM-DUYET

Duy: ngày mồng một tháng Giêng tây năm 1935.
Lãng-Bảo Annam được ăn nói tự do,
Bà-dâm Kiêm-Duyet bị bắt về « lo-tét »,
Bấy nhiêu năm chạm trán, đương tinh thần tuy lắm nổi gay-gò,
Nay phút chốc chia tay, tình thường nhớ gọi là lời tiên biệt.
Nhớ bà xưa
Tự ở phương Tây
Rời sang đất Việt
Con mắt cặp kềm
Tình người ráo riết,
Làm việc quan quá đôi trung-thành,
Giữ phận-sự có điều cay-nghiệt,
Tay cầm bút chỉ xanh xù-xụ, chỉ làm le gạc giọc xòa ngang.

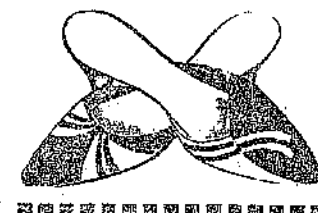
Mắt đeo bộ kính trắng lơ-mơ, còn soi mới bởi lòng tim vết.
Lời văn thẳng-thần, ba chơi khăm văn-g thành queo,
Sự thực trần-trường, bà che đậy cam ài nhòm biết.
Thơ tìm được vắn, còn thấp tha thấp thôm bà bề hành bề lời, khách lang văn lâm bản-phơ-râu.
Báo sắp lên khuôn, văn ngom ngợm gờm gờm bà sen thù xèn dưới, ông chữ báo nhiều phen lộn tiệt.
Việc cắt-cửa, ti bà dẫu tram khôn nghìn khéo, nhưng tránh sao khi lữ khi làm,
Khỏe xỏ xiên, nhà báo thời tư đóm tam-khoanh, thừa dịp dư vào trong vào xiết.

Chẳng may:
Tuổi bà một giờ
Đuyên bà một hết.
Ông chẳng bằng lòng
Bà không được việc.
Nên rước bà trở lại quê hương;
Đề mời Bà yên vui tuổi nguyệt.
Điền viên lạc thú, bà về mở sới đất trồng rau;
Báo chỉ tự do, chúng tôi liệu chán nghề chính nghiệp.
Cổ quên nổi kẻ đi về, người ở lại, thương thì rất đời là thương!
Hồi tưởng khi kèn thổi ngược, trống đánh xuôi, tiếc thực quả không dám tiếc.
Vậy hôm nay:
Bộc bạch chút tình
Tiễn đưa một tiếc.
Sâm banh sâm bung!
Bích quy bích kiết!
Cất tiếng cười tan nỗi nhớ nhung!
Nâng cốc rượu mừng ngày vĩnh quyết.

Tứ Mỡ

Gần xa nức tiếng Tuyệt hết bệnh lậu, giang

Kỳ hội chợ mới rồi hiệu giấy "Kim Thời Chấn Long" được thưởng bằng cấp và mẽ đay bạc như vậy đủ tỏ ra là một hiệu dóng giấy rất khéo Tuy là mới mở mà đã được ân thưởng đến thế thực thì xưa đến nay chưa từng thấy trong nghề làm giấy bao giờ. Vậy xin mời các bà các cô chiếu cố sẽ rõ cái đặc sắc của giấy

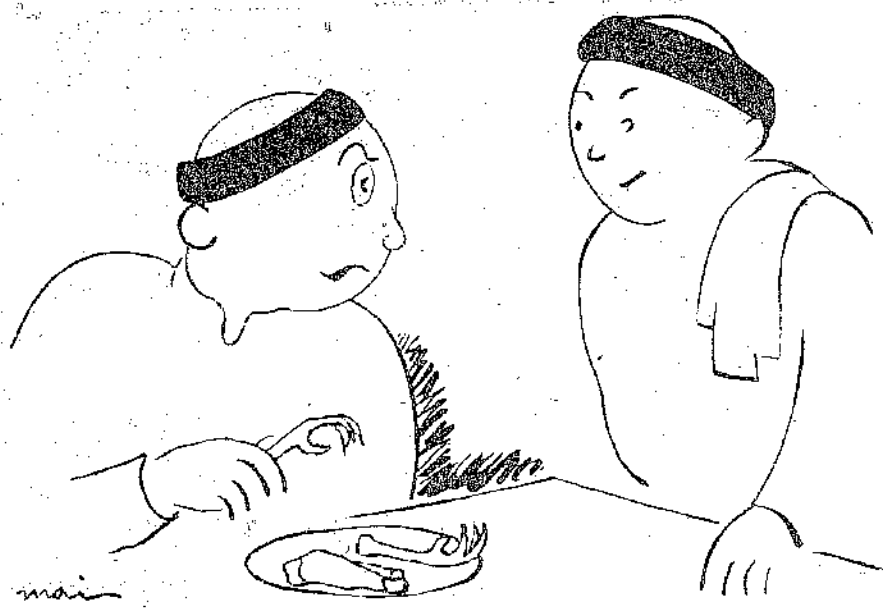

● KIM THỜI ●
CHẤN LONG
38, HÀNG BÒ, HANOI

KIÊN TINH TRIẾT NỌC

Thức thuốc Kiên tinh triết nọc số 68 của nhà thuốc Bình-Hưng, ai là người chẳng biết. Như các người phải chứng Lậu, Giang, đi nọc còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, hay thức đêm, làm công việc gì nhọc mệt, bình như bệnh phục phát. Có người lại thấy đau xương, mình mẩy mỏi mệt, mà bệnh giang thấy giắt thịt, nổi mụn đỏ, có khi tóe lại hay rụng. Thì dùng ngay thức thuốc Kiên tinh triết nọc giá 1\$50 một hộp là khối (nhé 4 hộp, nặng 8 hộp) còn người bệnh mới phát (période aiguë) sưng, tức, buốt, đau, đi đại giắt; dùng thức thuốc Lậu số 58 0\$50 một lọ, chừng 5, 6 lọ là khối hẳn

Bình Hưng 47, NEYRET (phố của Nam) HANOI (xế chợ cửa Nam trông sang)
Có phát sách thuốc nói về các chứng bệnh, khắp mọi nơi, ai muốn xin, hoặc hỏi về bệnh gì xin đính theo timbre 0\$05

— Sao cái chân gà này lại nặng mùi thế ?
— Bẩm ông, con chắc nó dẫm phải cái gì.

CÁI ĐỒNG HỒ DEO TAY

Tôi không rõ ông « Cửu Thầy » quen biết nhà tôi từ bao giờ, chỉ nhớ rằng thời ấy mùa rét năm nào tôi cũng được ông ta khề khà cắt cái giọng rất có duyên để cho nghe những câu truyện cổ-tích rất lý-thú ở bên cái khay đèn thuốc phiện còn con. Người ta đồn ông ấy mà ngay năm mười tám tuổi sau một khoa thi bị bay phước-hạch. Từ đó ông ta chuyên hẳn về nghề bói toán, và nhờ trời cũng kiếm đủ ăn, đủ hút, đủ tiêu, đủ nuôi một gia-đình ba vợ và sáu, bảy con. Vì hình như ông ta nổi tiếng lừng-lẫy một thời về tài bói-phê : cái hàm chính-cửu phẩm mà một ông khâm sai ban thưởng cho ông ta cũng đủ chứng thực điều đó.

Tôi hôm ấy cũng như mọi tối, tôi đã bảo người nhà mua sẵn-sàng thuốc phiện để thết ông Cửu Thầy, vì truyện Tiết-đinh-San đánh nhau với Phan-lê Huệ đương gặp đoạn hay mà ông ta còn bỏ giờ từ tối hôm trước.

Hút xong bốn, năm điếu, nghe chừng tâm thần đã khoan khoái, ông ta ngồi dậy bảo thằng con nằm tiêm thuốc :

— Bác, coi đồng-hồ xem mấy giờ rồi ?

Tôi ngạc-nhiên vì trong buồng không có đồng hồ.

Tôi càng ngạc nhiên khi thấy ông Cửu Thầy vén tay áo rộng lên, ghè cổ tay vào mắt thảng Bác : ở cổ tay có cái đồng hồ đeo tay nhỏ nhắn, xinh xắn, bằng bạc cũ nạm đầy những hạt thủy-soạn lấp-lánh như sao.

Tôi nghĩ thầm « Lạ ! mà còn mang đồng hồ đeo tay làm gì ? Để xem giờ ? Thì sao không mua đồng hồ bỏ túi có rẻ tiền hơn không ? Để trang sức ? Thì ông ta còn làm đám với ai ? Và cái ông

tay áo dài thườn thượt che khuất kín nửa bàn tay như thế kia còn ai trông thấy được đồng hồ. Hay là... »

Tôi trù trù chưa dám nghĩ trọn cái ý bất nhả của tôi, thì ông Cửu Thầy đã mỉm cười nói :

— Ý chiêng tri cậu đương loay hoay về cái đồng hồ đeo tay của tôi ?

Tôi kinh ngạc hỏi lại :

— Sao thầy biết ?

Ông Cửu Thầy vẫn giữ trên cặp môi tươi cười bí-mật :

— Tôi bảm độn.

Tôi lấy làm phục lắm. Ông ta thông-lả tháo cái đồng hồ đưa cho tôi xem.

Trời ơi ! ở vỏ đồng hồ có khắc một tên thiếu nữ Pháp. Thôi, thực dịch rồi, chẳng phải ăn cắp thì cũng mua của ăn cắp.

— Như ở cái mộng đưa tôi, giọng bình tĩnh, thông thả, thỏ thẻ của ông Cửu Thầy kể rằng :

Câu truyện cái đồng hồ đeo tay này lý thú lắm, tôi đặt tên nó là « Chung biểu ký duyên ».

Ghé chưa ! thầy bói có tinh-nhân chăng ? mà tinh-nhân lại là người Pháp ? Lần thứ hai, ông Cửu Thầy đoán trúng ý nghĩ của tôi :

— Tôi nói ký duyên là ký duyên của người khác kia, chứ không phải ký duyên của tôi đâu. Xin cậu chờ tưởng lắm.

« Sáng hôm, ấy tôi nằm buồn thiu ở trong buồng. Bên ngoài trời mưa rả rích.

« Bỗng nghe có một người lấy ở cửa buồng nói vào, vì cậu nên nhớ tôi không có cửa hàng, chỉ ở nhà riêng, ai

biết tiếng đến xem thì... đi xem cho mà thôi, cố nhiên lấy xem lấy tiền, chẳng có lấy gì mà ăn tiêu, phải không cậu ?

— Phải lấy tiền chứ ! nhưng thầy hiểu tiếng tây à ?

— Không, tôi có hiểu tiếng tây đâu. Người lấy đến chơi đó nói tiếng annam rất thạo, Ông ta bảo sẽ đưa một cặp tinh-nhân tới nhà tôi xem bói, và ông ta muốn tôi bói cho một quẻ thực hay, vì cặp tinh-nhân đó là bạn thân của ông ta, mà ông ta muốn thành vợ thành chồng.

« Điều đó cậu tinh còn khó khăn gì cho tôi nữa, xưa nay tôi chỉ có một việc là nói ra toàn những quẻ tốt, quẻ hay, hay ít cũng tốt vừa, hay vừa. Tôi liền nhận lời và hỏi cận kê về lai lịch hai người.

« Vào quãng năm giờ chiều, quả nhiên người ấy đưa đến nhà tôi một người đàn bà và một người tây có tính vui vẻ cười đùa, bóng cợt mà tôi đoán chắc rằng không tin một ly về khoa bói-phê.

« Tôi chẳng hề lấy thế làm phật lòng, trịnh trọng reo quẻ : một quẻ xin về hôn nhân, rồi đồng dục nói :

« — Cừ quẻ này thì bố mẹ người đàn ông ở xa lắm.

« Người đàn bà — ý chừng là đàn bà, vì hiền và nói sôi tiếng annam lắm, — hỏi tôi :

« — Xa tận đâu ?

« — Tận một nơi cách sông, cách núi và hai, ba lần đại-dương.

« Có tá phục lắm, dịch cho tinh nhân nghe rồi lại hỏi :

« — Còn cha mẹ tôi ?

« — Cha mẹ có à ? Lại ở xa hơn nhiều.

« Có kia mỉm cười :

« — Xa tận đâu ?

« — Xa lắm, không bao giờ có thể gặp mặt được...

« Người tây bạn đỡ lời :

« — Ý chừng thầy nói thế giới bên kia ?

« — Ý thế.

« Anh chàng tinh nhân bằng lòng lắm, thường ngày một cái giấy bạc năm đồng, Thôi, bấy giờ họ hoàn toàn tin phục tôi mình rồi, thì mình tha hồ mà dờ khoa tán ra, nào hợp tuổi, hợp duyên, hợp tinh-nết, hợp hết mọi thứ. Có đêm mừng quỳnh, hôn tinh nhân chùn chụt, rồi cuống quít nắm lấy tay tôi mà cầm ơn đi, cảm ơn lại. Đoạn, cô ta cười phất cái đồng hồ đeo tay này ra tặng tôi... »

Ông Cửu Thầy ngừng một phút ngẫm nghĩ rồi có lẽ vì có thói quen hay kết luận những truyện cổ tích bằng một bài thơ, ông ta lên giọng ngâm nga :

Nếu chỉ nói mò mà được việc,
Tài thầy thực đáng thưởng đồng hồ.

Khái Hưng

BỎ KIỂM DUYỆT LÀNG BẢO MỪNG

Được tin bỏ kiểm-duyệt,
Làng báo ta mừng rộn !
Viết lách không bỏ buộc,
Hắn một ngày tiến hơn.

Võ trấn Hữu-Huy mừng !
« Phen này thời... phải biết... »
« Đông-Pháp tám trang đầy »
« Cơ man, là chú chết ! »

Võ bưng Xuân-Học khoái !
« Rồi xem nổi « xúp ẹ », »
Trên mặt tờ Ngạc-Báo,
Thì nhau nở gớm ghê ! »

Võ ngự Côn-Sinh reo !
« Mừng Loa đến vận tấy »
Phen này sẽ tự do
Vung vít khắp ra...váy. »

Tất-Văn cười hí hã !
« Nhật-Tân sẽ tha hồ »
Nấu nhiều món hầu lớn
Ngấy hơn tạp-pí-lủ ! »

Rung đùi, ông cử Trạc
Mừng Văn-Học khước trương
Đầy đủ các thứ tiếng,
Liú lo lại liú lường ! »

Vuốt râu ông Tùng-Viên
Xoay xira báo Kinh-Tế
Cho qua vận đảo điên.
Chẳng lo gì bác ế. »

Gãi mép, ông Công-Tiểu
Sẽ trở hết tài hay,
Chấn chỉnh báo Khoa-Học,
Mở mang nghiệp « quan cây ». »

Nhảy nhót, Đông-Sơn vui !
Từ nay báo Phong-Hóa
Sẽ nhiều cơ hội hay,
Riêu đời, cười ra phá ! »

Vong hồn có Phụ Nữ
Chức suốt cũng ngậm cười,
Mong có ngày tái thế
Đề chua ngoa với đời... »

TÚ MỒ

LIBRAIRIE NOUVELLE

PLACE NÉGRIER HANOI

Có bán đủ báo chí, sách, vở và các đồ dùng của anh em chị em học sinh. Tuần lễ nào cũng có báo và tạp chí ở bên Pháp sang. Có giấy viết thơ thượng hạng, lịch sự đủ các màu và các format.

HÀNG RẤT TỐT ĐẸP — GIÁ CỰC KỶ RẺ

THẦY TƯỚNG

MINH NHƯ KÍNH

lại mới sang

Năm ngoài thầy đã nổi danh ở Hà thành. Thầy về Tàu thăm nhà nay mới sang. Thầy cũng đã từng đi du lịch các nơi như Xiêm La, Ai Lao, Cao Mên, và Trung Nam Bắc Kỳ, ai cũng biết tiếng thầy học đạo chính tông, rất tinh tường về khoa tướng số.

Trong đời người cần phải biết những điều quá khứ, vì lại như muốn tránh giữ, gặp lành tài lộc may mắn thế nào, muốn mang con cái, cầu việc hôn nhân—gia trách âm phù, vậy ai muốn rõ nên mau tìm đến thầy, thầy sẽ đoán cho mà nghe. Giá cả tinh phải chăng. Hiệu thầy Minh như-Kính ở 55 phố. Hàng Đào, Hanoi.

CUỘC

DIEM BAO

Tam

MAY tháng trước, báo Phú-Ngũ Tân-Văn phải hai cô Kiêm bị Nga ra ngoài này diêm-thuyết để cô đồng, cho báo ấy.

Hai cô diêm-thuyết hàng năm. Nếu chỉ có diêm-thuyết không, thì cũng không hai gì. Có người nghe được, cũng có người không nghe được. Nghe được hay không nghe được, cũng không ai phải mất tiền.

Nhưng hai cô không những diêm-thuyết, hai cô còn mời người ta mua báo năm nữa, mời mua báo năm phải trả tiền trước năm đồng.

Đó là một số bạc to, những người mua không ngần ngại gì mà không bỏ ra, trước cái nu cười mỉm mỉm của cô Kiêm, áu gêm và dịu dàng — trước cái « thể thao » của cô Nga, hùng dũng và mạnh mẽ.

Cũng có, mềm có, thể là trong mấy tháng ở ngoài Bắc, người ta nói hai cô thư được có bút trạm cái giấy mua năm, mỗi giấy năm đồng. Số tiền có đến vài nghìn, hai cô đem bọc trong ruột tượng, hen rằng về Nam sẽ gửi báo ra hầu ngay lập tức.

Rồi bằng đi mất một dạo. Người ta không biết hai cô đi đâu. Cô Kiêm đâu? Cô Nga đâu?

Ít lâu, được tin hai cô đã trở về đến Saigon. Bình an, vô sự. Cả mấy nghìn bạc cũng vậy.

Ít lâu nữa, Phu-nũ Tân-văn tuyên cáo tạm... đình bản trong ba tháng. Thế nghĩa là những người mua năm cũng phải tạm... đợi ba tháng.

Tạm... đình, tạm... đợi... ước ao rằng chờ thành ra tạm... mượn vậy. Nhưng có lẽ nào, P.N. đã kinh cáo:

« Trong ba tháng trời có là bao... nhưng đến ngày gặp gỡ chắc các bạn yêu qui sẽ được biết bao vui mừng mà thấy tờ Phu-nũ là bạn cũ của mình đã được hoàn toàn mọi về... »

Yêu nhau xin nhờ lời nhân!... Phu-nũ hãy nhờ lời trước đã!

Một công-kuộc điều-tra rất quan trọng, rất kỹ-lưỡng và rất đúng của báo Đông-Pháp

TRONG số báo Đ. P. số 2839, ra ngày chủ-nhật 13-1-35, mục việc Hanoi, ta thấy dưng:

« Việc cho chạy hơn 300 chiếc xe kéo hạng lịch-sự:

« Nhiều người hiểu lầm, tưởng Thành-phố rút hơn 300 chiếc xe

keo hàng (không ai lái cho chạy) đã nằm ở các xe lịch-sự thay vào như thế số xe chạy trong thành phố của người dân trước.

« Sự thực ở chỗ chúng tôi biết (theo là Đông-Pháp) số xe chạy trong thành-phố này bị rút đi hơn 300, mà hơn ba trăm chiếc xe lịch-sự kia chỉ là những xe thay vào hàng xe thường trong số xe đã bị rút. »

Nếu tôi không nhầm, thì sự « hiểu lầm » của nhiều người là thành-phố rút đi 300 chiếc xe thường để thay vào 300 chiếc xe lịch-sự.

Mà « sự thực » của báo Đông-Pháp là thành-phố đem 300 chiếc xe lịch-sự thay vào 300 chiếc xe thường bị rút.

Nghĩa là nếu tôi không nhầm, thì cái sự thực của Đông-Pháp với sự « hiểu lầm » của người ta thật giống nhau.

Thật giống nhau, nhưng có chỗ khác nhau!... (vấn nếu tôi không nhầm...)

Khác nhau vì một đằng bỏ xe cũ để lấy xe mới thay vào, một đằng lấy xe mới để thay vào... xe cũ!

Vậy làm cái tính trừ hao như sau này:

$$(300 \text{ xe cũ} - 300 \text{ xe mới}) - (300 \text{ xe mới} - 300 \text{ xe cũ}) = (0) - (0) = \text{sự thực Đông-Pháp} = 0$$

rồi thì: Sự thực Đông-Pháp + cứ chỗ chúng tôi biết = 0,

nghĩa là xê-rô cái sự thực.

C. Q. F. D. (1) Giả nhời: nếu tôi không nhầm thì cái tính trừ trên này đúng.

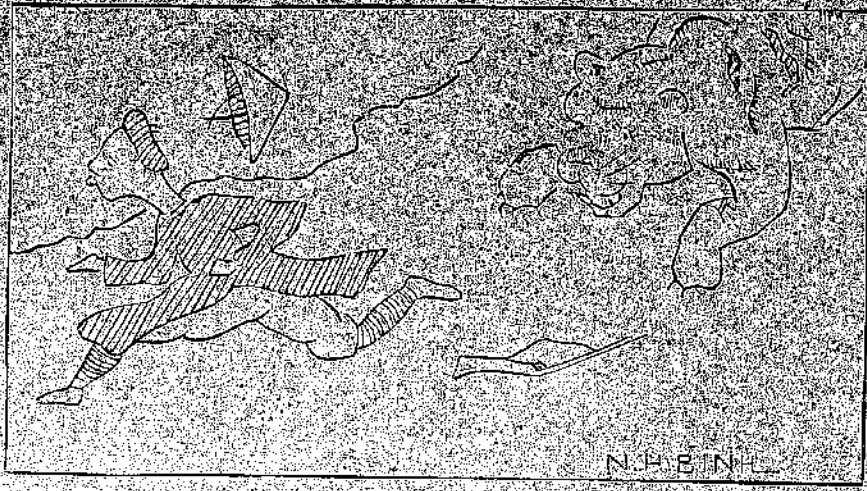
Thạch Lam (1) Ce qu'il fallait démontrer — Livre d'arithmétique, cours Élémentaire, par P. Lesseyne, Hachette éditeur — Prix: 5 fr. (France).

PHONG-HOÀ

TOÀ SOẠN VÀ TRI SỰ
30, A° GRAND BOUDDHA, HANOI
TÉL. N° 874
Chi nhánh ở Saigon:
160 Đường Lagrandière

GIÁ BÁO:	
Sáu tháng	Một năm
Trong nước: 1\$60	3\$00
Ngoài quốc: 3.50	6.50
MÔI SỐ: 7 xu	

Mua báo kể từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về: M. Nguyễn-tường-Tam, Directeur du Phong-Hóa

Chân ông mà không bận chạy tại đưng có hông dưới được ông

SỰ THẬT Ở MIỆNG TRẺ

(của Tolstoi)
Chiến tranh

Cậu Trinh lên bảy tuổi đang ngồi đọc bài ở trong buồng học.

Bác MẠCH, người dầy tờ đi vào.

Bác MẠCH. — Thôi, tôi chúc cậu học hành tấn tới, tôi đi bận này không biết có được thấy cậu nữa không?

CẬU TRINH. — Thế ra bác đi thật đây à?

Bác MẠCH. — Vâng, tôi phải đi đây, có giấy gọi về đi đánh giặc.

CẬU TRINH. — Đánh giặc à, đánh giặc nào, ai đánh nhau với ai?

Bác MẠCH. — Cái đó chỉ có trời biết mà thôi. Tôi có được người ta đọc nhật báo cho nghe, nhưng tôi chẳng hiểu được mấy tí. Nghe đâu quân nước gì tức giận nước chúng ta lắm... vì hình như bên ta có ai chọc tức một người nào bên ấy, tôi cũng chả biết!..

CẬU TRINH. — Thế còn bác, bác đi làm gì? Nếu họ cãi cọ nhau thời tùy ý, họ muốn đánh nhau thời cứ tha hồ mà đánh nhau, việc gì đến bác.

Bác MẠCH. — Nhưng tôi phải đi, vì trên có trời, có vua, phải giữ chữ trung với nước.

CẬU TRINH. — Nhưng bác không thích đi thì phải.

Bác MẠCH. — Tôi nào có thích đi. Tự nhiên đương yên lành với vợ, với con, đi như thế, ai vui lòng mà đi bao giờ.

CẬU TRINH. — Thế bác đi làm gì nữa. Họ báo thế nào cũng mặc họ, không đi có được không. Họ làm cái gì được bác.

Bác MẠCH. — Sao họ lại không làm gì được, họ cứ kéo cổ tôi, bắt phải đi.

CẬU TRINH. — Ai kéo cổ?

Bác MẠCH. — Những người như tôi, chứ ai nữa, hoặc bác cai, bác đội nào đây.

CẬU TRINH. — Họ làm gì được bác, vì họ cũng như bác mà thôi.

Bác MẠCH. — Lại còn các ông tướng kia, các ông ấy cho giấy vẽ gọi là họ phải bắt tôi đi.

CẬU TRINH. — Thế ngộ những người cai, đội ấy không nghe lời các ông tướng làm gì được.

Bác MẠCH. — Không sao thế được.

CẬU TRINH. — Sao lại không thế được?

Bác MẠCH. — Vì còn... còn có luật nhà nước chứ?

CẬU TRINH. — Luật nào?

Bác MẠCH. — Cậu hỏi lần nữa quá. Nói truyện với cậu thành ra những quên cả công việc mình phải làm.

(Lược dịch)

SẼ ĐĂNG KẾT QUẢ CUỘC THI NỬA CHỪNG XUÂN

● TRONG SỐ TẾT ●

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13
HOÀNG-MỘNG-GLAC VÀ NGUYỄN-HẠC-HẢI
BẢO-CHẾ HÀNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HOC PARIS

Chính chủ-nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cẩn thận
CÓ BÁN: Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1\$05

HIỆU DÂY LÂU NĂM KHÉO NHẤT BẮC-KY

Quý-bà muốn tặng về nhà thân, biết sự quý-có muốn thêm phần yêu-kính diêm-ti, chỉ nên dùng dây kim-thời có mỹ-thuật và vì đảm theo lối lối mới của hiệu.

PHONG-TÀI

43, phố Xe-Điêu, Hanoi
CHI-ĐIỂM
2 và 18, phố Hàng-Đỏ

Và nhân dịp tốt nguyên-đầu sắp tới bản-hiệu xin hiến quý-bà, quý-có giá rất hạ nhưng hàng làm vẫn có bề tinh-xảo, đặc-sắc như thường vậy.

Chuyên gửi Tin hoa giao ngay khắp Đông-Dương và nhận mua giúp các thứ hàng hóa khác.

TIÊU SƠN TRANG SĨ

(Tiếp theo)

TRẦN Quang-Ngọc đỡ Phạm-Thái dậy mà nói rằng:
— Chúng ta quen biết nhau từ nhỏ. Ngay nay anh còn nhân sao được mắt tôi, nhất là tôi lại ăn-núp trong đó thiên-phúc.

Hai người mừng rỡ đem truyền miệng ra kể cho nhau nghe. Phạm-Thái nói:
— Chẳng hay sau khi bác đọc trên bị mắc meo lừa ở Chi-linh thì rồi ra sao?

Trần-quang-Ngọc ứa nước mắt trả lời:

— Khi ấy thân-phụ bị bắt và giải về Nghệ-an. Quang-Trung du thân-phụ quý bằng thiên-phu nhất định không chịu nghe, nên đã bị hấn hại rồi còn đâu.

— Thằng giặc già! Cha chúng mình cũng chết về tay nó. Nhưng hình như hiện-huynh còn cầm cùi chống-choi mãi với quân Tây-sơn kia mà!

— Phải, được gần một năm. Và, hiện giờ đồ đảng của tôi cũng còn lợi lớn nghìn, tản mạn ở khắp các trấn, nếu cần dùng đến, có thể có ngay. Nhưng còn hiện-hữu, nay định đi đâu?

— Tôi cũng chẳng biết đi đâu.

— Ngày hiện-hữu ở bên Nguyễn-Đoàn, tôi đã có ý muốn sang theo, nhưng sau biết Nguyễn-Đoàn không phải tay làm nổi việc lớn, nên lại thôi.

— Thế thì hiện-huynh có con mắt tinh-dồi lắm. Quả thực, Nguyễn-Đoàn chỉ là một tay chủ trại tâm thường, chẳng qua sai khiến nổi được một bọn lâu-la ó-hợp mà thôi, hiểu sao được chí lớn của anh em mình. Nếu hẳn biết theo bài quân-yếu về mấy thế chiến-công của tôi thì đâu đến nỗi.

Quang-Ngọc cười hỏi:

— Tôi nghe nói bài quân-yếu của hiện-hữu có thể so sánh với những binh-thư có tiếng của cô-nhân như Lục-thao tam-lược của Thái-công, thập-tam-thiên của Tô-tử...

Phạm-Thái gạt đi mà rằng:

— Hiện-huynh nói quá. Tôi tài hèn đâu dám vi với các bậc đại-tướng ngày xưa.

Hai người truyện-trò với nhau mãi đến sáng về binh-lược, võ-ngệ. Hôm sau Quang-Ngọc khuyên Phạm-Thái thế-phát quy-y để dễ trốn-tránh, rồi nhận chùa Liên-dài ở xã Nghiêm-xá chưa có ai trụ-tri (vì vùng ấy loạn-lạc không nhà sư nào dám ở tu). Phở-tĩnh thiên-sư liền cất Phạm-Thái về đó lấy đạo-hiệu là Phở-Chiêu thiên-sư.

Phạm-Thái vừa đi vừa ôn lại trong trí quãng đời dĩ-vãng. Chẳng lấy làm

la rắng, Phở-Tĩnh thiên-sư tức Trần-quang-Ngọc là một tay võ-ngệ cao-cường như thế, mà còn bị Lê-Bao bắt đem đi thì không hiểu Lê-Bao sức khỏe đến bậc nào. Mà Lê-Bao đã bắt cóc Phở-Tĩnh, sao lại còn có bức thư gọi mình sang hội-diện. Hay là bức thư ma-nạ? Nhưng chính tay Nhi-Nương đưa cho ta kia mà. Và xét tu-dạng thì đích là thư của Phở-Tĩnh rồi. Chắc có điều bí-mật chi đây.

Phạm-Thái mãi suy-nghi đến nỗi toi đờ Thợ-khê mà vẫn không biết. Mãi lúc bị lính giữ lại hỏi, chàng mới giải mình như choàng thức dậy.

— Nhà sư kia đi đâu?

Một viên đội cười bảo tên lính của mình:

— Sư ông Phở-Chiêu ở chùa Nghiêm-xá mà chú không biết hay sao?

Liên vẫy tay cho phép nhà sư xuống đờ.

Thấy sự canh-phòng nghiêm-mật, Phạm-Thái cũng nóng ruột về câu truyện xảy ra ở tứ-quần. Vì thế, trước khi đến Tiêu-sơn, chàng đi thẳng tới hàng nhà Ngổng nói là bạn đồng-chí của chàng từng hội-hợp để dò tin tức.

Thấy cửa quán đóng im-lìm, chàng liếc gõ năm tiếng, đó là hiệu riêng của đảng. Người chủ quán bèo phi tới hôm trước hé mở cửa làm hiệu cho chàng hiểu rồi lại đóng sập cửa lại. Trong lòng mừng thầm Phạm-thái thông-dong tiến-hước đến chùa Tiêu-sơn.

IV

Tiêu-sơn kết nghĩa

Đã lâu nay cửa tam-quan chùa Tiêu-sơn rào kín hẳn bằng ba, bốn lần

trục-hợp và chong-cha. Khách thập-phương phải đi qua một con đường vòng-chạy theo chu-vi trái-dò, rồi rẽ ngoặt ra phía bên O' do có một cái công-nhờ hẹp nhưng xây rất kiên-cố. Qua lần công một hàng bậc-gạch cao và góc đưa ta đến nhà trai. Như thế, đứng trên ngọn đồi hay trong lầu Tiêu-tĩnh nhìn xuống có thể biết ai sắp đến chùa, nhất là lại có một cái lách nước rất sâu ngăn chân dõ ra với con đường vòng. Cái lách ấy sư Phở-Tĩnh cho đào để lấy đất đắp bức tường đai-bao học quanh đồi. Và cũng nhờ việc to tát ấy mà nhà sư đã được dân làng nức-nở ca tụng công-dức. Họ cho nhà sư đắp tường đào hào như thế không những chỉ có một mục-đích giữ-chùa, mà còn có một mục-đích che-chở dân-quanh vùng trong khi nhiễu-loạn, vì ở hạt ấy, họ sợ hãi bọn Nguyễn-Đoàn, Phạm-Thái lắm, tuy chỉ là sợ bóng, sợ gió.

Y chùng Phở-Tĩnh thiên-sư cũng biết vậy, nên ngay ở cửa tam-quan, có gián một tờ yết-thị nơi cửa từ-bi không hẹp, ai sợ quân-cường-bạo cướp bóc, cứ vào chùa nương-náu ít ngày, nhà chùa xin sẵn lòng dung-nạp.

Kỳ thực chỉ có đồ-dăng của Phở-tĩnh là bay lui tới cửa chùa và tờ yết-thị kia không có mục-đích gì khác là để che-mắt quan-quần. Chẳng thế, có khi trong chùa tụ họp đến hàng-trăm người mà viên phân-phủ Tiêu-sơn cũng không thêm lưu-ý tới, cho rằng đó toàn là những bọn què-mù yếu-hèn, nhất-nhất đến ăn-núp cả. Không những thế, viên phân-phủ còn nhân tờ chiếu của vua Quang-Trung bắt bỏ hết chùa nhỏ ở các làng, để dựng một ngôi chùa

của Khai Hưng

lớn ở mỗi phủ-huyện, mà để cơ-ban lên quan-trần-thủ xin cho chùa Tiêu-sơn là chùa chính-thức của phủ-Từ và Phở-Tĩnh thiên-sư là nhà-sư chính-thức được trụ-tri ở chùa ấy. Tuy việc từ-xin bị đình-bãi, vì từ khi vua Quang-Trung thăng-hà, vua Quang-Toàn và Thái-sư Bùi-đắc-Tuyên không còn lưu tâm gì đến công-việc cải-cách thiên-học nữa, nhưng lòng tin-nhiệm của quan-quan hạt Kinh-Bắc đối với Phở-Tĩnh thiên-sư, nhờ việc đó mà một ngày một thêm vững-chãi.

Nhờ có lòng tin-nhiệm hậu-hoàn-toàn ấy, đồ-dăng bí-mật của Quang-Ngọc hoành-hành được dễ-dàng ở vùng Kinh-Bắc, vì những viên kiên-tướng của chàng đều là các sư ông, sư bác, mà tay quan-trọng nhất là Phạm-Thái, tức sư ông Phở-Chiêu chùa Linh-dài, làng Nghiêm-xá.

Chiều hôm trước nhân sư bác chùa Đình-bàng đến báo có một bà hoàng phi bị bắt giải về giam ở phủ Từ-sơn. Quang-Ngọc liền hốt-hoảng ra đi giả-danh là đi quyên-giáo, nhưng kỳ thực đều phủ li dò la tin-tức.

Nguyễn-chàng vẫn biết rằng từ khi thành Thăng-long mới vỡ, người em thứ ba vua Lê là Lan-quận-công Duy-Chí đem bà hoàng-phi họ Nguyễn chạy lên Tuyên-quang rồi chiêu-dụ những người thờ-hào cùng nhau lo toan việc hưng-phục. Nhưng Duy-Chí mới chống-choi với quân Tây-sơn được vài tháng ở Báo-lạc thì bị bắt bỏ cũi giải về Nghệ-an hành-hình cùng với hết thảy các tướng-tá. Hoàng-phi liền rời hạt Tuyên-quang trở về hạt Kinh-Bắc ăn-núp ở trong nhà binh-dân, quân Tây-sơn thường-thưởng dò bắt mà vẫn không được, vì người Kinh-Bắc vẫn còn mến-tiết nhà Lê, không ai chịu tố-cáo nơi hoàng-phi trú ẩn.

Khi đã biết cái tin hoàng-phi bị bắt là đích-xác rồi, Quang-Ngọc qua vào hàng cơm nhà Ngổng ở phố phủ định sai chủ-quản, một đảng viên của đảng Tiêu-sơn, đưa ngay tin đến Nghiêm-xá cho Phạm-Thái. Chẳng ngờ gặp giữa lúc Lê-Bao đang uống rượu và nói nhiều câu khăng-khái. Chàng liền rón ngời lại để xem ông khách trẻ tuổi kia là người thế nào, nhất là chàng lại như bị cái sức-vóc vạm-vỡ và cái nét mặt tươi-tắn như hoa của kẻ kia lưu-luyến. Những sự xảy ra trong tứ-quần, độc-giã đã biết tường-tận ở hội đầu.

Việc cần kíp thứ nhất của Quang-Ngọc khi đã đưa Lê-Bao về tới chùa là viết bức thư sai người tức-tốc đến Kinh

Đau dạ dày, Phòng tích

Ăn chậm tiêu, đầy hơi, hay ợ, vàng da, đau bụng, đau lưng, đau ngực, trong bụng ợ ách như có nước nhiều là vì người yếu phòng dục quá đà, ăn no ngủ ngay, hay nghĩ ngợi nhiều quá, làm cho can khí ứ kết, khí huyết tích tụ, mà đau dạ dày, hệ uống đến thuốc này đều khỏi hẳn, vì nó chữa đến tận căn bệnh, cho nên đã nhiều người, cả người lầy, người tầu, đã uống qua, đều công nhận là hay nhất không thuốc nào bằng. Giá mỗi gói 0\$40.

TUYỆT NỌC LẠU, GIANG

Mọi phải uống thuốc số 19 giá 0\$60 đã lâu kinh niên uống tuyệt nọc giá 1\$00 uống làm hai ngày, thuốc mới chế. Chưa khám đảm đoán 3 ngày hết đau, toàn lễ tuyệt nọc, ở xa mua thuốc uống công hiệu không kém gì. Giang mai 1\$00 một ve, 4 ve khỏi, Cai nhà phiến 1\$00 1 ve, 3 ve chữa hẳn, khí hư bạch đới giá 0\$60 5 ve khỏi.

KIM-HƯNG ĐƯỢC-PHÔNG, 81, Route de Huế (phố chợ Hôm), Hanoi

MÓ'I ĐIỆN:

HỘT ĐEO CỒ TÀN-THỜI
BẢNG THỦY-TÍNH CHẮNG VÀ CÁC MÙI
RẤT ĐẸP - GIÁ HẠ:

MỘT CHUỖI TỪ
0\$30 - 0\$40 - 0\$60 - 0\$80 - 1\$00

® Bán buôn, bán lẻ ®
PHUC-LOI

79, Avenue Paul Doumer, 79 - Hảiphong

Bác giao cho Nhị-Nương để nàng đem về Nghiêm-xá cho Phạm-Thái. Chẳng biết tất có binh-mã đuổi theo con đờng Từ-sơn Kim-lũ, nên chàng không cho người mang thư đi lối ấy. Chàng lại cũng biết đàn-bà, con gái ít khi bị ngờ vực, khám xét, nên việc thông tin-tức, chàng thường giao cho bọn họ.

Vào khoảng cuối giờ tị, Phạm Thái tới chùa Tiêu-sơn. Quang-ngọc đã đứng chờ ở chân đồi. Hai người lớn tiếng chào nhau: « A di đà phật! » rồi Phạm-Thái thì thăm hỏi:

— Lê Báo đâu?
Quang-ngọc cũng se sẽ đáp lại:
— Trong chùa.
— Có việc gì quan hệ nữa không?
— Có, chốc nữa sẽ nói truyện.

Lên đến đầu bậc thang gạch, nghe có tiếng mõ lớn thưa thác, rời rạc, Phạm-thái mỉm cười theo Quang-ngọc qua cái cửa nách bước vào chùa trên. Một nhà sư đầu mới cạo nhẵn thín, khoác tấm áo cà sa ngồi ở cái bực gỗ trước bàn thờ, miệng lầm nhảm đọc kinh, tay uể oải gõ mõ. Hình như nhà sư trú hết tinh thần vào sự tụng niệm, nên không biết có hai người vừa vào, tuy họ đã cất tiếng chào: « A di đà phật! »

Thấy người kia không nhúc nhích, Quang-ngọc đưa mắt liếc Phạm Thái, mỉm cười rồi lại gần bàn thờ gọi:

Bấy giờ Lê Báo mới rời quyen kinh, ngược mắt nhìn lên nhướn miệng cười:
— Không! đệ có đọc kinh đâu, đệ ngâm thơ đó chứ.

Cả ba người cùng cười ồ. Bỗng một chú tiểu ở ngoài đi vào để thắp hương. Các nhà sư lại im bặt, mặt người nào người nấy đều có vẻ thành kính, như mi, kin đáo. Phở-tĩnh vờ hỏi Lê Báo:

— Sư cụ bên ấy vẫn được mạnh đấy chứ?

Lê Báo hấp tấp đáp lại:
— Thưa ngài...

Phở-Chiều nét mặt trang nghiêm vội đỡ lời:

— Bạch cụ, cụ Phở-mịch nhờ ơn phật tổ vẫn được mạnh như thường. Phở-tĩnh mỉm cười rồi quay ra bảo chú tiểu, ý chừng mới tu ở chùa này:
— Gọi chú Mộc.

Một lát sau, bước vào một chú tiểu người, to lớn, gán cốt nở nang, cặp mắt tròn xoe, da dẻ hồng hào Phở-tĩnh bắt hàm hỏi:

— Nó mới đến, chú đã biết tâm địa ra sao mà dám cho lên chùa trông nom việc đèn nhang.

— Bạch cụ, nó ở trong bọn thủ-túc chân-thành của đệ-tử. Đệ-tử xin cam đoan chịu hết trách-nhiệm.

Phở-tĩnh hơi gắt:

— Đành vậy, nhưng cứ phòng bị trước thì vẫn hơn. Tiệc đã sắp sửa

CƯỜI.

Của N. V. Ky (Vinh)

I. Câu hỏi lẫn thẩn

Một hôm Lý-Toét với con là thằng Toe đi lều từ Nam-dịnh lên Hanoi.

Thằng Toe ngồi trong lều, dăm dăm nhìn những cột giầy thép chạy qua trước mặt nó. Nó lấy làm lạ chạy lại hỏi bố:

— Thầy nhỉ! sao những cột giầy thép lại chạy ngược lều-hỏa.

Lý Toét lúng-túng giải nghĩa:

— Vì những cột giầy thép này người ta dùng để gửi những cái giầy thép từ Hanoi về Nam-dịnh.

Lát sau, thằng Toe lại hỏi:

— Thế thì những cột giầy thép nào dùng để gửi những cái giầy thép từ Nam-dịnh lên Hanoi, hở thầy?

Lý Toét lại càng lúng-túng đáp:

— Những cột giầy thép ấy ta sẽ thấy lúc ta đi lều trở về Nam-dịnh.

II. Khôn ngoan

Một hôm có một người đến bảo ông chủ hiệu kia:

Thưa ngài, tôi thấy một miếng kính ở tủ kính của ngài vỡ. Tôi vốn chuyên môn cắt kính, vậy tôi xin thay miếng kính khác hầu ngài, chỉ xin ngài trả cho năm hao.

— Ông lấy đắt quá, đã có người già thay kính cho tôi mà người ta chỉ đòi có ba hào thôi.

— Váy thì ba hào đấy lời xin đền ngài, vì chính thằng con tôi đánh vỡ kính của ngài, và ngài viết thư cho tôi bắt đền những một đồng bạc.

III. Câu hỏi trẻ con

Bộp—Ba ơi, con hỏi ba cái này nhà? Cha—Cái gì con?

— Khi gió không thổi thì nó ở chỗ nào, hở ba?

Vô danh

I. Xà Xệ—Này bác Toét ạ, ở Hanoi mới xảy ra cái dịch y-ô.

Lý Toét—Thế à! Chết mất bao nhiêu người rồi?

II. Lý-luận trẻ con

— Chồng con mèo thì gọi là gì, hở thầy?

— Con mèo đực.

— Thế vợ con mèo đực?

— Con mèo cái?

— Con mèo nhỏ.

— Con nào cũng có tên, thế cái tiếng mèo gọi vào con gì được?

III. Nghe lời thầy.

Thầy giáo — Ba, sao anh dám bảo người tày không có làng?

Ba— Vì con không trông thấy.

— Không trông thấy, sao dám nói không?

— Thầy vừa mới bảo rằng không trông thấy thì đừng nên nói có.

Của W. Leew (Huê)

Lý luận

Giờ làm việc ở một xiêng máy, cai B. lấy làm lạ không thấy mặt chủ D., một tên thợ vừa đến xin làm việc được năm hôm, xem bộ hơi lười. Nửa giờ sau, D... bước vào tươi cười thì tự nhiên lồm.

Cai B... hỏi:

— Chủ D: chủ đi đâu về đấy?

D...thong thả:

— Tôi hơi lười chứ còn đi đâu.

Cai B. giận, la:

— Hớt tóc! Hớt tóc! trong giờ làm việc mà đi hớt tóc!

D. thản-nhiên cứ thủng-thủng trả lời:

— Bác nói chương lắm! thế trong giờ làm việc tóc không mọc à?

— ???

THỀ - LÊ CƯỢC THI VUI CƯỜI VÀ THI TRANH KHÔI-HÀI

Mỗi bài không được quá 30 giòng. Tranh vẽ chiều ngang 12 phần tây; chiều cao độ 10 phần.

Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà bản báo xét là hay nhất.

a) về cuộc thi vui cười

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p.00;

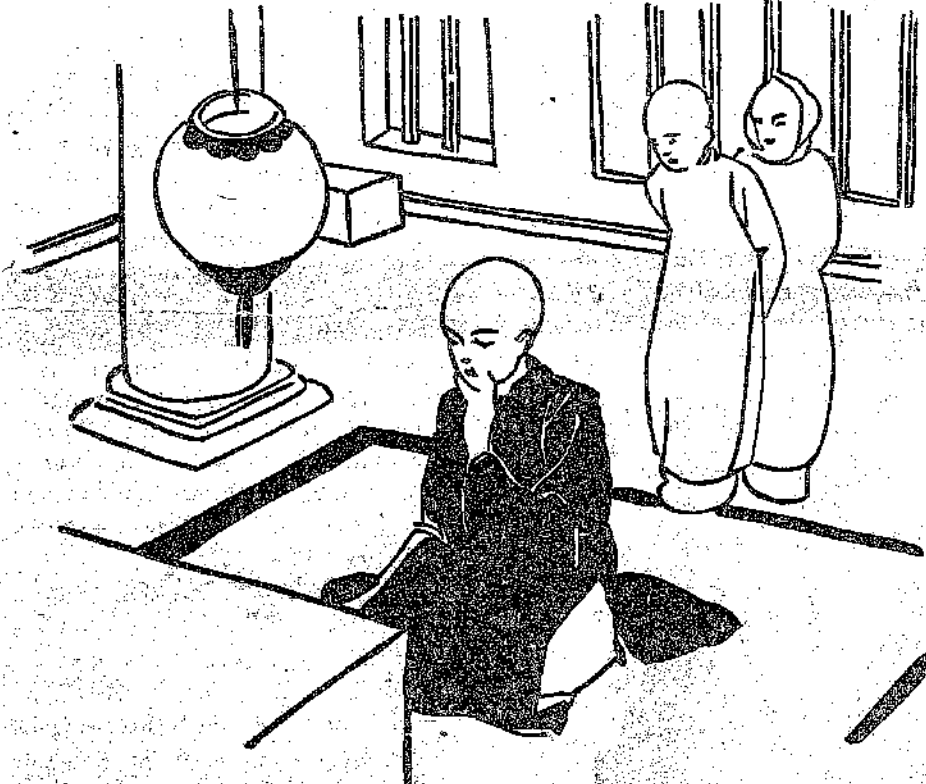
Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p.00;

b) về cuộc thi tranh

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p.00.

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p.00.

Bản-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bảng kê các thư sách tây, nam của một hiệu sách. Rồi các bạn sẽ trọn trong đó, muốn quyền nào thì gửi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay các thứ khác trong hiệu đó cũng được. Miễn sao cho đủ số tiền thì thôi. Tiền gửi về phần các bạn chịu. Hoặc các bạn muốn đòi lấy báo biểu không lấy sách cũng được.

— Lê Báo?

Lê Báo vờ không nghe rõ, vẫn ngồi đọc kinh, mắt chăm chăm để vào quyển sách chữ lớn mở đặt trên giá. Quang-ngọc cúi liếc đến sau lưng ghé vào tai chàng nói:

— Gớm! mới tu được một buổi mà đã mê đạo thế?

soạn xong chưa?

— Bạch cụ, đã.

— Có nhiều rượu ngon đấy chứ?

— Bạch cụ đủ cả. Để từ đã bày xong đâu đấy ở trên lầu Tiêu-linh rồi.

— Được, ta không cần đến chú nữa.

(con nữa)

Khái hưng

TRỪ ĐAU BỤNG MÁU — BỔ HUYẾT ĐIỀU KINH

Bạch Phụng Điều Kinh Hoàn số 37

Phụ-Nữ được mạnh khỏe đều nhờ nơi máu huyết. Nếu máu huyết tốt, kinh nguyệt điều, thì trong người khỏe khoắn, trắng lợt tinh thần, đầy sức lao động. Nếu máu huyết không tốt, kinh nguyệt chẳng điều, thì trăm bệnh đều sinh, khổ trong thai nghén. — Thuốc Bạch phụng điều kinh hoàn là tiên đơn giúp Phụ-Nữ, chủ trị: Kinh nguyệt không điều, hoặc trễ hoặc sớm, hoặc 2, 3 tháng mới có một kỳ, hoặc một tháng có hai lần, hoặc gợn tới kinh kỳ đau bụng dữ dội, hoặc tới kinh kỳ, huyết sêu ra ít, hoặc trong bụng có cục máu trắng lều, trắng xoàng, đau bụng lúc ngược.

Người phải các bệnh trên đây, trường phục Bạch phụng điều kinh hoàn, các bệnh đều hết, kinh nguyệt đúng điều, khi kinh nguyệt được điều, thì tiếp trường phục Song liệu điều kinh hoàn số 7 là thuốc đại bổ huyết, cho phì mĩ, và mau có tai nghén. — Thuốc số 37 và số 7 giá 0\$80 mỗi hộp, dùng 5 hôm.

VO-VAN-VAN DUOC-PHONG Thudaimoc (Nam-ky)

Đại lý: HANOI: Nguyễn Văn Đức, 11, Rue des Caisnes — YÊN-BAY: Maison Phú Thọ, 8, Yên Lạc — PHU-LY: Bùi Long Trì — NAM-DINH: Việt Long, Sân Chợ Cưa — TRUNG-HONGAY: Hoàng Đào Quý — THANH-HÓA: Gi Long được phòng — VINH: Sinh Huy, Rue Maréchal Foch — THAI-BINH: Trần Văn Nhà, Maison Phúc Lai — Trục Ninh hiệu a ĐÔNG-ĐÔNG

TET SA

Muôn thương thú ngày xuân cần phải: **MANH KHỎE**

CHAI NHON
210

CÓ NHIỀU QUẢ BIỂU

Muôn

Bắt đầu từ hôm nay.

VII

Như vậy thì đã không còn đau năm, các ngài sẽ ít

PHI

Chuyện Tuyệt

của Nhật Linh

(Tiếp theo)

HAI thấy Thân đi qua, bà Phan vây lại :
— Nay anh, anh xem vợ anh đây. Tôi cưới nó về cho anh để nó làm vua làm tướng ở nhà này à ? Có đời thủa nhà ai như thế không. Tôi, tôi không cần đến thứ ấy giúp đỡ tôi nhưng anh nghĩ xem, ngày gió, ngày lụt mà nó làm con dâu trước, nó bỏ đi không có nói với tôi lấy nữa lời.

Thân nhìn vào trong buồng gọi Loạn :

— Mẹ.
Loạn quay ra thưa :
— Dạ.
— Mẹ muốn yên lành thì ra ngay đây.

Rồi chàng hăm hăm bước vào buồng. Loạn lạnh lùng nói với Thân :

— Tôi van cầu, cầu để tôi yên.
Nhớ đến lời hứa với mẹ lúc này, mang vội bước ra đến gần bà Phan Lợi, nói :

— Thưa mẹ, mẹ đã cho con về làm con, làm dâu, thì xin mẹ coi con như là một người trong nhà, hay thì mẹ khen, có lỗi thì mẹ mắng. Con xin nhận lỗi và nhận những lời mẹ mắng con, nếu quả thật từ nay mẹ rũ lòng mắng con, dạy bảo con. Bởi vì con biết đó không phải là những lời dạy dắt làm con đau khổ vô ích, mà là những lời của một người mẹ vì yêu con mà mắng.

Bà Phan chỉ nhận thấy con dâu lý sự, chứ không hiểu rõ ý nàng định nói gì. Loạn thì cho rằng những lời mắng không làm nàng khó chịu, khó chịu cho nàng nhất là những lời nói cạnh, nói mát của bà Phan. Những lời nói đó bấy lâu đã làm cho nàng đau khổ và đã làm tuyệt hẳn con đường tình nghĩa của nàng với mẹ chồng.

Vi bà Phan chưa hiểu, nên bà vẫn mai mỉa bảo Loạn :

— Tôi thì tôi đâu dám mắng cô, mà ai mắng nổi cô ở nhà này, cô cứ dạy quá lời. Giỗ tết nhà tôi có không thêm biết đến thì thôi, ai bắt. Tôi chỉ nói để cô biết từ đây có cô đi đâu thì có cho tôi hay, kéo ở

nhà này có kẻ ra, người vào, lơ lơ mắt mắt cái gì thì một mắt mười ngo, người ta nói ra nói vào thêm kho khăn ra.

Bà Phan ngấm nghĩ một lát rồi nói tiếp :

— Chốc nữa mẹ xoát lại hôm xiêng, vòng hột xem có thiếu thốn cái gì không, kéo mẹ đi vắng, nhổ mắt mắt lại thêm phiền cho người nhà.

Loạn biết là bà Phan nghi cho mình khuôn của về nhà bố mẹ đẻ, nhưng vờ như không biết :

— Thưa mẹ, con đã biến mấy chữ để lại cho nhà con.

Bích đứng xếp khay chén gần đấy, đỡ lời bà Phan nói :

— Biên chữ thì ai xem được. Nhà tôi có ai đồ bằng nọ bằng kia như chị dâu mà bảo xem nổi.

Rồi quay mặt đi, nói một mình, nhưng có ý để cho Loạn nghe rõ :

— Hơi một tí là đem chữ ra khoe !

Loạn cau mày nhìn Bích rồi cười nhạt. Nàng biết rằng, ngoài sự khinh bỉ yên lặng ra không có thể lấy gì mà đối lại với thái độ của Bích.

Bích vừa đi ra vừa nói :

— Cũng tại anh Cả nhu nhược nên người ta mới sỗ chân lỗ mũi, khinh mẹ mình được.

Loạn cúi đầu, nắm chặt hai tay như để giữ những nỗi tức bực lại. Lúc đó nàng cảm thấy hết cả những cái đê tiện của những xã-hội đàn bà vụn vặt, nhỏ nhen, nhiều sự,

lìm lìm cách làm khổ người khác, rồi lấy cái khổ của người khác làm sự sung sướng của mình. Loạn thương cho Loạn lạc loài vào đây, chưa biết ngày nào ra được để sống một cuộc đời rộng rãi, thanh thoi.

Bích vừa ra khỏi thì đến lượt bà huyện Tích, một người cô của Thân bước vào. Loạn xưa nay vốn ghét bà này nhất, nên thoát trông thấy, nàng đã vội lẩn vào buồng rồi đi tắt xuống nhà dưới. Bà Tích cười hỏi bà Phan :

— Thế nào, cô trắng răng đã về rồi đấy ư ?

Bà Phan than thở :

— Tôi thật vô phúc mới gặp đứa con dâu như thế.

Bà Tích tự đắc tiếp luôn :

— Đây, tôi đã can chị, chị không nghe, cứ đi rước những thứ ấy về. Rước những hạng tàn thời ấy về để nó làm bại hoại gia-phong nhà mình. Nó học giỏi mặc nó chứ, nhà mình là nhà có phép tắc, nên nề.

Rồi quay lại nói với Thân :

— Thế nào là dạy con từ thừa còn thơ, dạy vợ từ thừa bơ vợ mới về. Cũng tại anh Cả quen chiều vợ, để mặc nó muốn làm gì thì làm, bây giờ thì nó đã quen thân, mất nết, chậm quá rồi... Hồng.

Thảo vừa ngồi nhìn Loạn vừa ngấm nghĩ cho lời Loạn nói là đúng. Sự hy sinh của Loạn vì muốn cho cha mẹ vui lòng, bây giờ không

có nghĩa gì nữa. Ông Hai vừa mới mất gần một tháng nay, trong nhà chỉ còn tro troi có một mình bà Hai. Bà Hai bây giờ lại mong cho con về ở nhà để cho mình vui và con đỡ khổ, nhưng không được nữa. Một lần, Loạn đã bị đẩy vào cuộc đời đó thì càng ngày càng đi vào sâu không thể bỗng chốc quay về được.

Loạn ngồi dựa vào thành ghế có đáng mỗi một, hai con mắt lơ lơ nhìn lên bức ảnh Dưng treo trên lò sưởi. Còn đâu là vẻ tươi thắm hồng hào buổi đầu xuân mấy tháng trước đây : tóc búi rối và chiếc áo yếm thắm cũ kỹ càng làm tăng vẻ điêu linh của bộ mặt đã rã rầu vì lo lắng, phiền muộn.

Thảo nhìn Loạn bùi ngùi thương hại và lại càng thương khi thấy đôi mắt Loạn cứ chăm chú nhìn lên ảnh Dưng. Thảo vội hỏi một câu háng quơ để cho Loạn quay mặt đi. Loạn giật mình tỉnh mộng, thờ dài, hỏi bạn :

— Thế là đã nửa năm nay, chị không nhận được thư của anh Dưng ?

— Vâng.

— Chị cũng không nhận được tin tức gì về anh ấy cả ?

Không đợi Thảo trả lời. Loạn thân thờ sẽ nói tiếp :

— Biết đâu, hay là anh ấy không còn sống...
Hai người yên lặng một lúc, rồi Thảo chép miệng bảo Loạn :

— Nghĩ cũng thương hại cho anh Dưng. Bỗng kuông đem thân đi đây đọa gió mưa, sống, chết lúc nào không biết.

Loạn đáp :

— Nếu có phải gặp cái chết chẳng nữa, cái chết ấy cũng không đáng thương bằng cái chết dần, chết mòn.

Thảo nói :

— Sao chị chán đời thế ?

— Không ! em không chán đời. Chán đời là không thiết sống nữa. Em, em còn muốn sống, muốn sống lắm...

Rồi nàng chưa chát nói tiếp :

— Nhưng không phải sống thế nào cũng là sống !

P DEN
TRÁNG KIẾN, ĂN BIẾT NGON CƠM
hư thế, không gì bằng :
rước bữa ăn cơm, uống một cốc rượu bổ :
33.500
nhiều mà kiến hiện trông thấy : trong lúc
minh được mạnh - mẽ và khoẻ - khoẻ.
macie CHASSAGNE
RUE PAUL BERT, 59 - HANOI

HUNG-KY
SỐ 8, PHỐ CỬA ĐÔNG HÀNG GÀ, HANOI — Giấy số 347
NHÀ MÁY LÀM CÁC THỨ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY
NHÀ MÁY GẠCH HIỆU
HUNG-KY
CÁC THỨ GẠCH NGÓI HIỆU
HUNG-KY
có đủ các thứ máy móc tối tân để làm các thứ
gạch ngói rất tốt có thể đi trên không vờ
Đều làm bằng đất sét xanh và đất sét
trắng rất tốt mà bán giá rất hạ

Thảo nhớ lại những lời Loan nói trước mặt Dũng mùa đông năm ngoái về cô Minh Nguyệt tự tử, bảo Loan :

— Đấy chị xem, không phải mỗi chốc ruộng bỏ được một cách dễ dãi, như trước kia chị vẫn trông.

— Vâng, bây giờ em cũng nhận ra ra như thế. Em tưởng không thể nào chung sống với người ấy được mà em thấy trước rằng em phải chung sống với họ mãi mãi suốt đời.

Loan nói câu ấy là vì nghĩ đến đưa con trong bụng. Nàng bảo bạn :

— Nhưng đầu sao, em sẽ có can đảm như lời chị dặn em, tuy em đã hồng cả một đời, đem hết cả tuổi xanh chừa chan hy vọng của em mà giam hãm vào một nơi cằn cỗi. Chị nghĩ xem, vợ chồng ở đời với nhau, để cùng nhau chung gánh công việc, để khuyến khích nhau, nhưng chồng em thì chị bảo em khuyến-khích cái gì, mà đầu có muốn nữa cũng không được, vì đối với mọi người trong nhà, em chỉ như một con sen, chỉ việc ngâm miệng mà nghe lệnh trên.

Thảo nói :

— Nhưng sao chị không tìm cách ra ngoài buôn bán ?

— Có, đã mấy lần em xin phép, nhưng không được. Chính vì đó mà bà phán bắt đầu có ác cảm với em. Họ không thể hiểu rằng em có quyền tự lập thân em, vì họ vẫn định ninh rằng họ bỏ tiền ra mua em về để giúp đỡ công việc nhà họ và hầu hạ mẹ chồng. Bần phận chính của em là thế. Cái quyền làm người của em, người ta không kể đến.

Loan cười mà nói tiếp :

— Lúc nào người ta cũng luôn luôn nhắc để cho em khỏi quên rằng người ta mất bao nhiêu tiền mới mua được em về. Đã mua em về thì đời nào người ta để cho em chạy thoát, người ta lại tưởng có thể mua được cả tâm tình em nữa. Đến ngày như em để đường ngôi lệch thế này mà cả nhà cũng nói đi nói lại mãi chưa thôi. Cái đường ngôi nó ở giữa hay nó sang bên cạnh một tí, thì hỏi nó có hai đến ai không ?

Thảo nhắc lại câu nói lúc nãy :

— Tôi nghĩ chỉ còn cách ra ngoài buôn bán là ổn hơn.

Loan nói ngắt lời bạn :

— Còn cách nữa... là cách đợi khi nào em đổi địa vị thành một bà mẹ chồng.

Nói đến đây, Loan nghĩ ngay đến cô cả Đạm, đến cái vòng luẩn-quẩn, cái giây súc xích dài những mẹ chồng nàng dâu nối tiếp nhau để hành hạ nhau.

Loan nói :

— Nếu đưa con em đẻ ra là con gái thì em cũng sẽ cho nó đi học, nhưng em sẽ hết sức làm thế nào cho nó khỏi gặp một cảnh ngộ như em. Chứ nếu sự học không dùng được để lập thân, không giúp được mình để sống một cuộc đời thích hợp, thì sự học đó chỉ là một cái tai ách. Chị nghĩ mà xem, nếu em không đi học thì có lẽ em không đến nỗi khổ sở.

Thảo cười nhạt hỏi :

— Thế ngộ chị đẻ con gái ?

— Nếu em đẻ con gái thì điều thứ nhất là em làm thế nào cho nó không giống tình bố nó. Cái chí của nó phải ngược lại cái chí của bố nó, em mới cho nó là đưa con có hiếu... Bố nó có mỗi một cái chí là hết sức bênh vực đại gia-đình, để bây giờ sống nhờ cha mẹ, mà sau này sống nhờ con.

Rồi Loan hăng hái nói tiếp :

— Nó có đời của nó, nhơn lên nó phải hoàn toàn sống cái đời của nó. Theo lệ cũ, thì con mình cả đời chỉ quanh quẩn lấy mình thôi, quanh quẩn với vợ những bần phận trong gia-đình. Khi bố mẹ còn trẻ thì bố mẹ bắt con theo ý mình, đến khi bố mẹ già, nếu bố mẹ không lo liệu lấy thân, thì tất nhiên con nó phải bần mưu sự sống cho bố mẹ. Tôi, tôi không muốn thế. Tôi muốn nó có lòng kính yêu tôi mà không bao giờ phải bận vì tôi.

Bỗng Loan ngừng lại vì thấy Thảo nhìn mình ngờ ngác, vội chữa :

— Em không bao giờ bỏ được tính hay nói lý. Nhưng chị nên biết cho em vì chịu khổ nhiều quá mới nảy ra những ý tưởng lạ lùng ấy. Em đã bị đau đớn, nên em muốn không ai phải đau đớn như em nữa.

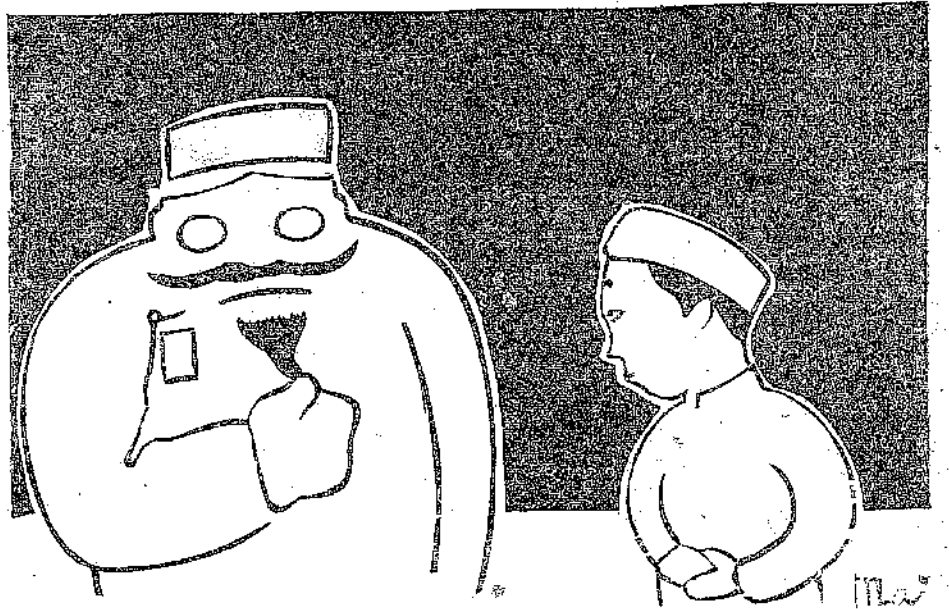
Vừa lúc đó thì ông giáo Lâm bước vào phòng, giờ tờ nhật báo lên báo Thảo và Loan :

— Bắt được một người ở Phú-tho, mà người ấy bình như... :

Thảo hốt hoảng đứng lên giật lấy tờ báo, đưa mắt tìm chỗ đăng tin, đọc vội vàng rồi vút xuống bàn, gất chồng :

— Câu chỉ làm cho người ta hết hồn vía.

Lâm cười nói :

— Ông hãy kể qua hình giáng cái thằng đã tư thông với vợ ông.
— Bẩm, cái thằng khốn nạn ấy nó béo ụt ịt và có bộ râu ba chòm.

— Thì tôi đã bảo gì đâu mà hết hồn vía.

Loan thân nhiên nói :

— Thà được tin anh ấy bị bắt, còn hơn là không biết anh ấy sống chết thế nào.

Loan đứng dậy toan xin phép về, Thảo giữ lại :

— Chị ở đây ăn cơm với vợ chồng tôi. Xong rồi ta lại hội Bảo-anh, hôm nay có phát quần áo cho trẻ con nghèo. Và lại đã lâu chị cũng không gặp các bạn cũ, nhân tiện lại thăm họ nhân thế.

Loan vừa nói nhận lời, thì thấy đưa người nhà vào. Nàng bảo bạn :

— Ở nhà lại chờ tìm em.

Rồi nàng quay lại hỏi đưa người nhà :

— Có việc gì thế ?

— Bẩm, bà con sai con đi mời mợ về để đi với bà con xuống Thượng-Tiến mời thầy Địa-Lý. Mợ về ngay cho, bà con chờ từ sáng đến giờ.

Loan bảo :

— Anh cứ về trước đi, nói với bà rằng tôi về ngay.

Lúc đưa người nhà ra khỏi, Loan nói với Thảo :

— Xin lỗi chị để cho khi khác. Em phải về có việc cần.

Rồi nàng lắc đầu, mỉm cười chua chát :

— Đấy, những việc cần của em đây.

(Còn nữa)

NHẬT-LINH

Nguyễn-vân-Kiện

LÀN MÂY TRẮNG

Tặng **THÊ-LỮ**

Trong ngày thu, gió may hui hát thổi,
Anh mơ màng nhìn cảnh vật xung quanh,
Thấy mặt hồ thu sóng gợn rung rinh,
Ánh swong chiều nhẹ lan trên nước biếc.
Anh lại thấy lá vàng rơi liên tiếp,
Tiếng như mưa, trên thảm cỏ đã hơi rầu.
— Nhưng trong khoảng cao, xanh ngắt một màu,

Có lẽ anh đã quên không nhớ tôi
Làn mây trắng tan theo luồng gió thổi
Hay tiếng lờ bay về phía chân trời
Áng mây thu mỏng mảnh đỏ, anh ơi!
Đã vô tình nhắc cho tôi nhớ đến
Những người bạn sống mà không ước nguyện,

Sống mà không mục đích, — hân hoan than!
Vì anh ơi! bao nhiêu nỗi cơ-câu,
Với bao nhiêu sự đau-thương, chán-nản
Đã làm cho họ như mất lòng can đảm,
Đã làm cho thân thể họ điêu linh!

Mà nơi quang-hộ ngày tháng lạnh-đêm,
Cái hy vọng có một ngày mai rực rỡ,
Bây giờ — ôi mùa-mai! — không còn nữa!
Cho nên họ khoanh tay, mặc lớp sương đời
Rón rập đưa... như những đám mây trôi
Theo chiều gió về nơi xa vô định!

THUỐC LẠU

HAY NHẤT

(Thuốc lậu THƯƠNG - ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 27, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi; thùng 2, 4 ve; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0 \$ 50.

Kiểm hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công phát, không hại sinh-dục, hợp-phủ tạng mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đau dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có nhân chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một gia đặc biệt để chiêu khách trong 2 tháng kể từ 10-Novembre 1934. Ở xa biên tiền cước phí.

THU TIỀN VÀ MANDAT ĐỀ: **THƯƠNG - ĐỨC, Hanoi**

CẦN NHIỀU ĐẠI-LY Ở CÁC NƠI

docteur

NGUYỄN HẢI

6, RUE DE COLOMB

(Góc ngõ Nam Ngự) — Giày số 410

Bỏ quách đi

MẤY BỨC THƯ

Thưa quý-báo,

Hôm qua tôi báo câu cả nhà tôi đọc cho tôi nghe bài « bỏ quách đi » đăng trong quý-báo, thấy có nhiều ý-lưu-ý rất hại cho nền luân-lý nước nhà, nên tôi phải vội-vàng đọc cho cô thư-nữ tôi viết ngay bức thư trả lời quý-báo như vầy :

Nước Việt-Nam dựng nước ở cõi Á-đông đã bốn nghìn năm có lẽ, chính thể có trật-tự, có tôn-ti, nên ngày nay mới là một nước văn-hiến vào bậc nhất, nhì trên thế-giới. Thế mà trật-tự tôn-ti quý báu đáng bảo-tồn ấy, bỗng dưng quý-báo lại dám cả gan hồ-háo bỏ đi.

Không, không bỏ quách đi được, thưa quý-báo. Vì bỏ quách tiếng xưng-hô ấy đi, tức là bỏ quách cả tôn-ti, trật-tự, quốc-hôn, quốc-tây bốn nghìn năm văn-hóa của ta. Ta nên bảo-tồn nó, dạy con cháu ta bảo tồn nó mới là phải.

Tôi hãy tạm viện một cái thí-dụ xoàng ra đây quý-báo cũng đủ hiểu.

Làng tôi nhờ có trật-tự tôn-ti mà được vẻ vang trong hàng tổng, hàng huyện. Trên nhất vào hạng quan thì có tôi ăn tiên-chỉ, thứ đến ông chánh tổng, thứ nữa đến các thầy kỳ-lý, rồi sau rốt đến bọn dân em. Nếu theo qui-báo, bỏ quách tiếng quan đi thì chẳng hóa làng tôi không có quan như các làng khác, còn là một làng văn-vật, sao được, chẳng lẽ gọi tôi là ông như ông chánh tổng, gọi ông chánh tổng xuống thầy như thầy lý, thầy phó. Như thế thì gọi thầy lý, thầy phó là gì ?

Nguyễn văn Mán

Hàn-lâm kiêm-thảo

Thưa quý báo,

Trong Phong-hóa số 132 có bài « bỏ quách đi » ý tưởng thực là ngông cuồng.

Quý báo tình xưa kia tôi chỉ hơn đời có cái dấm, cái đá và một tiếng

« quan ». Ngày nay, cái dấm, cái đá đã nhạt, còn mỗi một tiếng « quan » là sắc, quý báo lại bàn bỏ quách đi, sao được.

Tôi nhất định không ưng như thế đâu.

Nguyễn tri phủ

Thưa ông,

Trong bài « bỏ quách đi », ông sui đọc giả Phong-hóa có việc vào quan đầu nên gọi các ngài là ông cả, thì ông sui đại hay sui khôn đấy ? Ông nói đùa hay nói thực đấy ?

Nếu ông nói thực thì khó nghĩ cho lời quá, vì một là tôi còn đọc Phong hóa, thì còn là độc-giả Phong-hóa mà còn là độc-giả Phong-hóa thì tất tôi phải gọi « quan » phủ tôi là ông phủ, nhưng gọi ngài là ông thì khó lòng mà tránh được quả dấm và cái đá của ngài. Hai là nếu tôi gọi ngài là quan thì tất tôi không phải là độc-giả Phong-hóa nữa, mà không là độc-giả Phong-hóa nữa thì hẳn cũng không đọc Phong-hóa nữa, nghĩa là không được xem những câu

Tranh không lời

vui vui cười cùng là hình ảnh tôi in trên Phong-hóa như thế thì buồn rầu cho tôi biết bao.

Vậy có cách gì ổn hơn, xin ông làm ơn chỉ bảo dùm cho tôi được nhờ, thì tôi lấy làm đời ơn ông lắm lắm.

KÍNH THƯ

Nguyễn-văn lý trưởng

HỎI BỆNH

Các ông Nguyễn-văn-Bê,

Trần văn-Ích, Lê văn-Hát, v...v...

HỎI : « Đại ý mấy bức thư gửi đến vào những ngày khác nhau, Chúng tôi muốn viết văn tiểu thuyết tâu và tẩy bởi những văn dịch của các ông Nguyễn khắc Hanh, Nguyễn đồ Mục, v... v... Nhưng đọc những văn ấy, chúng tôi thấy khó chịu lắm.

Tất là văn có bệnh. Vậy bệnh gì ? Và cách chữa ?

ĐÁP : Đó là bệnh dịch... thuật. Nguy hiểm và hay lây lắm. Bệnh này do một thứ vi trùng nhỏ, mình dài, cái đầu lác lư như thằng say rượu, tên là *negligentiumbacilla*, dịch nôm là cầu-thả-trùng; dịch nôm hơn tí nữa là... trùng liêu-liêu. Thứ trùng ấy ở tri não các nhà dịch giả mà phát ra. Vậy muốn trừ bệnh này phải chữa tự căn : cấm các dịch giả không được dịch nữa.

Ông Nguyễn văn-Cổ

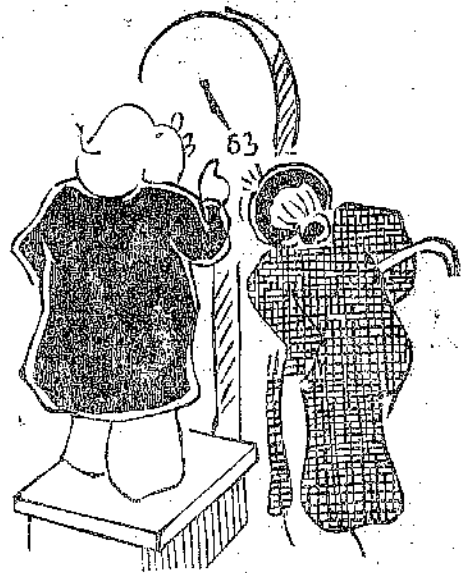
HỎI : Người đàn ông, hơn 50 tuổi không chịu được hoàn cảnh và phong trào mới. Ghét hoạt động, ghét cải cách.

Hỏi căn bệnh và muốn xem có chữa được không ?

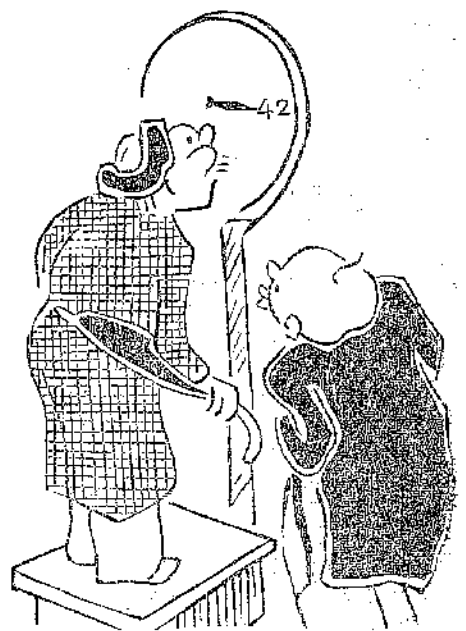
ĐÁP : Bệnh này người Việt-Nam mắc nhiều lắm. Mắc bởi một thứ vi trùng mà tôi mới tìm ra được, tạm đặt tên là *Conservatabacilla* (gọi nôm là trùng tồn cổ). Thứ trùng này làm tê liệt bộ tư tưởng, làm người không thể hoạt động được, bao giờ cũng muốn ngồi một chỗ. Bộ thần kinh hỏng mà các thị giác quan cũng hư, cho nên trông thấy cái hay mà cho là dở.

Riêng về phần ông, bệnh thành kinh niên mất rồi. Chưa có thuốc mạnh chữa khỏi được. Ông nên ở biệt tịch ra một nơi để tĩnh dưỡng và nhất là để khỏi truyền bệnh sang người khác, vì bệnh này rất hay lây.

Dr de Lêta

XÃ XỆ - Cửa tôi 63 cán.

LÝ TOÉT - Còn của tôi... bao nhiêu thế này, mắt kèm nhèm nom không rõ. Bác treo lên nhìn hộ tôi với.

- 105 cán.

LE STYLOS VASTYL 32

MARBRE 11 cm PLUME EN OR 18 CARATS

Prix : 2\$20

Gis tiền mượn sách
1 tháng 0\$70 - 3 tháng 1\$75
6 tháng 3.50 - 12 tháng 7.00

NAM-KY THƯ-VIÊN
39, Phố Bờ Hồ, 39 - Hanoi

Tiền-thuyết

CẬU TÂM-LỘ đang in

CHUYÊN CHỮA BÚT MÁY và ĐÓNG SÁCH

TRICARBINE

CHẾ RIÊNG CHO XỨ NÓNG DỪNG

CHỮA CHO KHỎI ĐAU NGAY, KHỎI HẠN NHỮNG BỆNH NHƯ SAU NÀY
Sởi bụng; ợ chua; đau dạ dày; tức bụng; nóng bụng;
nôn mửa; mệt nhẹ vì sự tiêu hóa bất thường

TRICARBINE làm cho ta ăn uống được chóng tiêu 0\$35 một lọ

CÁCH DÙNG: Uống một thìa càphê vào một chút nước chè khi ăn cơm hay lúc thấy đau
Có bán ở các hiệu thuốc lớn và ở: PHARMACIE CHASSAGNE, 59, Rue Paul Bert, Hanoi

NẾU KINH-TẾ CỬ KHOẢNG HOẢNG MÃI

— Con ra gọi « bằng đũa tờ » nhanh lên, em sốt.

— Các ông Cử, ông Tú không có việc phải đi buôn...

— Các nhà buôn không có khách phải đi cây...

— Còn dân cây xếp cây đã lâu, ngồi buồn soay ra học để làm ông Cử, ông Tú...

NÓI TRUYỆN THƠ MỚI

« Thơ là thơ ». Đó là câu thứ nhất lọt tai tôi khi tôi bước chân tới hội quán Tri-Tri, vào hồi chín giờ tối hôm thứ năm trước.

Nếu tôi về ngay lúc bấy giờ thì có lẽ tôi cũng hiểu được chút ít thơ là cái gì, chớ dẫu là thơ mới, vì nếu « thơ là thơ » thì « thơ mới hẳn là thơ mới », còn chạy đâu thoát.

Nhưng vì ở lại tới phút cuối cùng, nên lúc ra về tôi không còn hiểu thơ và thơ mới là cái quái gì nữa, tuy diễn giả (ông Đỗ-dinh-Vương) đã chịu khó tra cứu, khảo sát, lục lọi trong đủ các sách cổ, kim tây, tàu, annam, nào của Boileau, nào của Hồ Thích, nào của Nguyễn Du, nào của các thi-sĩ cổ điển, lãng mạn.

Lỗi đó một phần lớn là tại tôi, — tại tôi đã ngẩn ngơ thì chớ, óc tôi lại quá xuôi, xuôi đến nỗi những chữ cảm-giác, cảm-súc, cảm-trưởng của diễn giả không sao cảm nổi.

Còn một phần lỗi nhỏ thì các thính giả và diễn giả chia nhau mà chịu.

Thính giả thời chỉ tìm dịp để cười, cười cho thỏa thích, mà diễn giả thời chỉ chông chất những cơ hội làm trò cười: nào nói lấp, nói nhịu, nào ngập ngừng, nào đọc không thuộc bài, còn gì nữa?

Nếu bài diễn văn mà kém hẳn thì lỗi kia chẳng đáng kể. Nhưng không, trong diễn văn lại có đây đây những ý hay và đúng, nên lỗi ấy đè nén nặng trĩu lên ngực ta, làm ta sinh khó chịu, bực tức với diễn giả quá đối.

Có người bảo tôi: « Ngày nay ông ta đã khá lắm rồi đấy, chứ khi còn đi học với tôi, ông ta nói một câu dài độ năm chữ cũng lấp cũng nhịu. Ông ta đã tốn công luyện tập trong bao lâu mới được thế, nào ngâm sỏi, nào đi ngược gió ở ngoài Đờ-son như Démosthène vậy ». Giá ông ta cố luyện tập lấy vài năm, dăm năm nữa rồi hãy lên diễn đàn có phải hơn không?

Lỗi thứ hai của diễn giả mà tôi nhận thấy là những bài thơ mới diễn giả đọc, không được một bài nào hay. Sao vậy? Không có bài nào hay hơn chẳng? Hay viên những bài kém ra để định đánh đổ phong trào thơ mới? Không, quyết là không phải, vì diễn giả cực-lực bênh vực thơ mới.

Còn một lỗi nhỏ nữa là diễn giả đã không tìm lấy một người có giọng tốt để đọc, để bình những bài thơ mới. Thơ mới hay nhất về điệu và âm-nhạc, thế mà giọng diễn giả lại chẳng có điệu và âm-nhạc một chút sù, khiến những câu thơ kia bị hành-hạ, dầy-vò một cách quá đáng.

Nhưng ba cái lỗi của diễn giả chụm lại cũng chưa thấm vào đâu với một cái lỗi to tướng của thính giả. Họ coi đi nghe diễn văn như đi xem diễn kịch, diễn hài kịch. Họ chỉ nhìn chỗ nào diễn giả lầm, hay lấp, hay nói nhịu là cất tiếng cười ha-ha, lấy làm khoái trí lắm. Nhiều khi họ còn vỗ tay nữa kia, vỗ tay chế nhạo diễn giả. Thật chẳng khác ở ngoài bãi Mangin, công chúng

vỗ tay la ó, mỗi lần cầu tương đá hụt, đá kém.

Hội Tri-Tri còn đợi đến bao giờ mới chịu treo một cái bằng lớn ở công, để những chữ đại tự:

« Xin dừng vỗ tay chế riếu »

Song khốn nỗi khó lòng mà phân biệt được thế nào là vỗ tay khen ngợi, thế nào là vỗ tay chế riếu.

Giá có dấu hiệu gì phân biệt hai thứ vỗ tay ấy thì hay biết bao, cũng như cái dấu hiệu uống nước của diễn giả mỗi khi ngai viện tới Boileau chẳng hạn, mà diễn giả viện tới Boileau luôn luôn, nên thấy uống nước luôn luôn.

Nhưng có lẽ vì diễn giả uống nước nhiều quá, mà buổi diễn giảng kia cũng theo phăng xuống nước quách.

Nhị-Linh

Ngày 2 Février 1935

KHÁNH THÀNH

Phòng Triển lãm năm 1935

Những nhà Mỹ nghệ Bắc kỳ nên biết

Theo lời yêu cầu ở bên Pháp, ông Thống Sứ Bắc kỳ đã định rằng từ nay trở đi, những tác phẩm gửi sang bày tại Đông Dương Kinh Tế Cục Paris, hoặc gửi đi đấu xảo ngoại quốc khắp hoàn cầu để biểu-hiệu cho trình độ Mỹ nghệ Việt Nam hiện thời; phải có hội đồng của Hội Việt Nam Mỹ Thuật Kỹ nghệ lựa chọn cho phép mới được gửi.

Giọng ly-tao của báo Đông-Pháp

CON chim lúc sắp chết nó kêu hay, khéo thờ ra giọng ly tao bị đất.

Sau khi than trời đất « đã theo cuộc xoay vần của vũ-trụ mà xoay quanh vòng Thái dương được một vòng nữa », Báo Đông Pháp bởi hồi hồi rằng:

« Ngó lại năm vừa qua, ta không « khỏi bồi hồi. Từ đầu năm cho chí cuối năm, cái bóng đen thâm đậm của « ngọn sóng kinh-tế khủng-hoảng vẫn cứ « theo rồi mà hành hạ ta hoài ».

Thế là kinh-tế khủng-hoảng là ngọn sóng, ngọn sóng có cái bóng đen, mà cá bóng đen ấy cứ theo mà hành hạ ta như mẹ ghẻ hành hạ con chồng vậy.

Rồi Báo Đông-Pháp lại nói tiếp, mỗi lúc một ly tao thêm:

« Trước khi phóng tầm con mắt nhìn quanh thế giới, ta hãy dõi theo đôi cánh máy bay không lồ ba máy Emeraude đưa quan Toàn quyền Pasquier hồi đầu năm sang Pháp để cầu xin Pháp giúp đỡ đưa con gấu ở Viễn đông đang vùng vẫy với con ma kinh tế »

Ấy thế là ngọn sóng kinh-tế đã hóa ra con ma đương nạt dọa con gấu của nước Pháp.

Toàn những gấu với ma, Đông Pháp nói đến mà không sờn gáy rùng mình kẻ cũng là tài. Báo Đông-Pháp còn đợi bao giờ mới mở một mục quỹ thuật để làm cho chúng tôi xem cái trò con ma kinh tế hóa ra ngọn sóng có bóng đen...

...Như vậy, còn hơn là báo ấy đem cái tri khôn của chúng ta mà hành hạ như con ma kinh tế nó hành hạ dựa con gấu của nước Pháp.

Tứ Ly

BIỆNH NGUY HIỂM ẤY

Đán ông hay đán bà sau khi khỏi bệnh lậu, giang mai hoặc mắc bệnh ấy đã lâu năm mà thấy trong mình mệt mỏi, đau ngang lưng (bại thận) mờ mắt, ù tai, mộng tinh, rất thật, tiền tiện vàng, đục, có vẩn (filaments) ướt qui dầu và như kiến đốt ở trong. Nếu không dùng: thuốc số 12 và 22 của bản hiệu. nói cả quyết rằng: mang bệnh suốt đời. — Thực là hai thứ thuốc hiếm có. Ai có bệnh nên lại mà dùng, sẽ biết sự hiệu nghiệm của hai môn thuốc này. Số 12 giá 0\$60. Số 22 giá 1\$00.

LÊ HUY PHẠCH 12, Route Sinh Tu, Hanoi

Đại lý. — SAIGON, Dương Văn Vỹ, 109, Rue Espagne. — VINH, Nguyễn Luận, 59, Rue de la Gare. — HAIPHONG, Nam Tân, 82, Bonnal.

NÊN COI CHUNG

Hiệu Cự Chung dệt áo đẹp và bền lại bán giá phải chăng nên bao giờ cũng bán chạy không mấy khi có hàng trăm lô áo cũ bán son.

Các ngài mua buôn, mua lẻ áo pullover mà muốn được áo mới, kiểu đẹp thì chỉ nên đến hiệu Cự Chung

HIỆU DỆT CHÍNH

CỰ CHUNG

100, RUE DU COTON, HANOI

BƯC THƯ NÊN ĐỌC

Dương-Son, le 28 Août 1933

Monieur LÊ-LÂM, chargé de l'École de Dương-Son Faifo à Monsieur NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, Médecin à Hanoi

Thưa ngài, tôi chuyên nghề lao tâm, tinh thần hao tổn, khí huyết suy kém, ăn ngủ ít, hay nhọc mệt, đau lưng, đau mình, tê chân, mỏi gối, tinh dục kém, thân thể gầy còm, tôi đã dùng hết các thuốc lấy, thuốc tâu, thuốc ta, mà chẳng công hiệu gì cả, từ khi tôi dùng thứ thuốc « Bách hổ thiết huyết số 25 » của ngài, (giá 1\$50) thì thấy trong mình khỏe mạnh, tinh thần thịnh vượng, khỏi hết các bệnh, thực là thứ thuốc rất quý, tôi đã giới lời thiệu cho nhiều người dùng thứ thuốc ấy, mà đều được công hiệu cả. Vậy có mấy cảm tạ ơn ngài đã có công nghiên cứu chế ra môn thuốc rất quý ấy.

Kính thư LÊ-LÂM

Xin giới thiệu: thuốc này có bán tại Nam thiên Đường, 46 phố Phúc-kiến Hanoi Mai-Linh 62, Cầu đả Hải-phong, Chi điểm 110 phố Khách Nam-dinh, Tân-phúc-Hòa, 80 phố Ninh-xá, Bắc ninh, Rạp Đông Việt tri, Báo hưng Long Phú thọ, Nguyễn Long Ninh bình, Vĩnh hưng Tường Vinh, Vinh tường Huế, Thanh Thanh 88, Pellerin Saigon và các đại lý khắp các tỉnh xứ Đông dương.

Tiếng kêu la

Phụ-trưởng Đông-Pháp số 2832 «Lại 21 căn thuốc phiện»

... Đã nhiều lần ông gõ vào ống hơi ở các toa: các ống hơi vẫn kêu « không » như mọi khi, hề có thuốc mà gõ vào thì các ống hơi kêu càn-cạch... »

Nếu không có thuốc ở trong mà các ống hơi kêu không, thì khi có thuốc nó kêu « có, có » mới phải.

Tiếng gì

Cũng số báo ấy, truyện «Cải chôn ấy...»

... Ngoài những tiếng lanh-lảnh mầu-nhiệm có vẻ hùng vĩ của ban đêm, giờ lại thêm những tiếng gầm thét kinh động của các giống mãnh-thú.

Không biết những tiếng ban đêm ấy là những tiếng gì mà lại hùng vĩ, lại mầu-nhiệm? Có lẽ mầu-nhiệm vì chính tác-giả cũng không biết được.

Không...

Cũng trong bài ấy:

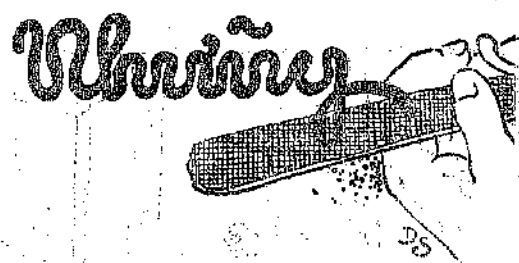
... Tiếng gió gào than-vãn trong bóng um-tùm của muôn ngàn cây im-dừng...

Không, đứng thế nào được! Có gió gào tất cây phải rung động chứ!

Nói róc

Đông-Pháp số 2832, «Tin thể thao: cúp Bảo-đại...»

... Trái lại, mỗi lần Thanh-Hóa được

bạn là mỗi lần lo cho công-chúng đừng ngoài...

Đâu có thể! Mỗi lần lo cho bên đời phương thì có lẽ, chứ công-chúng việc quái gì mà lo! (Hay là lo câu-thử T.H. không đá bạn vào lưới bên địch, lại cứ nhắm vào mình mà đá?)

Quá khen

Cũng trong bài ấy:

... Vì cái lỗ thủng của Vinh là đôi hậu-tập, nên sự thua trông thấy trước mắt...

Hai ông hậu-tập đội bạn Vinh đã há dạ chưa? Hai ông không những không làm được việc gì, hai ông lại còn là cái lỗ-thủng nữa!

Vấn Đông-Pháp

Vấn bài ấy:

Trước những phút thiêng-liêng biển-ào, đã tưởng Vinh sẽ đè bẹp Thanh-Hóa ngay từ phút đầu...

Vấn của Đông-Pháp còn thiêng liêng biển ào hơn nhiều.

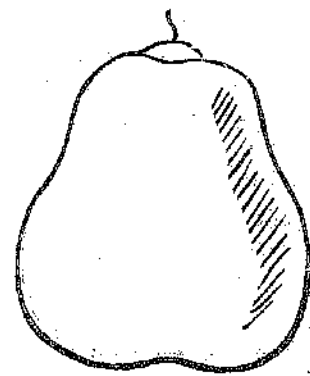
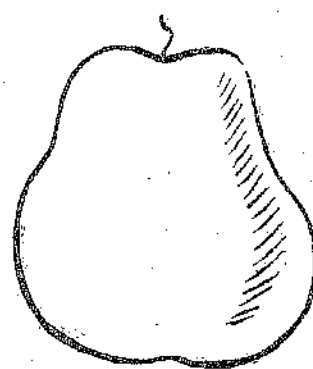
Địa-dư Đông-Pháp

Đông-Pháp số 2832, «Tin sau cùng...»

... Nay được tin Chắc đã chết tại nhà thương hồi 11 giờ sáng. Chắc ở làng Khê-Ngoại, phủ Yên-Lãng, tỉnh Hưng-Yên...

Chỉ phiên một nổi là ở tỉnh Hưng-Yên không có phủ Yên-Lãng.

N. D. C.

Tranh

Việc PHÁP LUẬT

Muốn được việc một cách mau chóng và đỡ tốn tiền, nên bàn trước với ông TRẦN-BÌNH-TRÚC Luật khoa cử nhân một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm (Việc kiện cáo, mua bán, chia của v. v.)

SỐ 5, HÀNG GIA CŨ. RUE DES CUIRS, HANOI (Cạnh bãi chợ Hàng Gia cũ) BUỔI TỐI CŨNG TIẾP KHÁCH TỪ 8 ĐẾN 9 GIỜ

ĐAN BÀ ĐẸP TÂN THỜI AI CŨNG DUNG KEM PHÂN SÁP SA PHÒNG TOKALON

TOKALON

AGENTS: MARON ROCHAT ET C^o 45 B^o GAMBETTA HANOI

MAISON TOKALON PARIS. SOCIÉTÉ AVE. AFRIQUE 3 RUE RICHER PARIS

Luyser

hết đặng đặng

Thật là

Phụ-trưởng Đ. P. số 2835 « Bệnh giang mai ».

... Hễ nói đến bệnh giang-mai, sự gì không có phải cho là có...

Nghĩa là nếu không có bệnh, phải cho là có bệnh. Thật là lợi cho ông... thầy thuốc, và nếu người viết bài này là ông thầy thuốc thì ta không còn phải nghi ngờ gì nữa... (mà chính là thầy thuốc thật!)

Mập mờ

Cũng trong bài ấy :

Thường tình bệnh nào mà các ngài không để ý đến thì bệnh ấy dịch là giang mai.

Lạ chưa! Thế thì họ lao cũng có thể là bệnh giang mai được! Ông thầy thuốc này dạy người ta cách đoán bệnh mới tài tình chứ! Hay là bệnh gì mình không để ý đến cho nên nó tức nó hóa ra giang-mai chơi!

Thứ hàng lạ

Cũng lại bài ấy (sao lắm thế!):

... Thầy thuốc không nên bán rao bệnh giang-mai ra ngoài...

Không nên bán là phải! Mà chỉ nên để « gia-dụng » thôi.

CẢM VIÊN

AI ?

P. H. số 130, « Những việc chính cần biết »...

Chim-Giao-Saumont-Dương: 6/26/1. Nhưng trong bài « Mèo vờn chuột »

Lêta nói :

... Saumont-Giao vẫn thua Chim-Giao hai sét rõ-rệt : 2/6 và 1/6.

Thế thì Dương hay Giao đứng với Saumont? Đó mới là một « việc chính cần biết » hơn cả!

Khỏi sợ chết

T.T.T.B. số 31, trong bài « Trờ trên... »: ... Bệnh nhân nhiều khi thuốc uống không khỏi, mà chỉ một nụ cười an-ủi là có thể chữa cho lành...

Chữa lành cả bệnh thương-hàn, bệnh ghê và hắc-lào nữa đây chứ? Thật là cái cười quý, công-hiệu hơn cả ông thuốc tiên!

MAI-XUÂN-NHÂN

HỘP THU

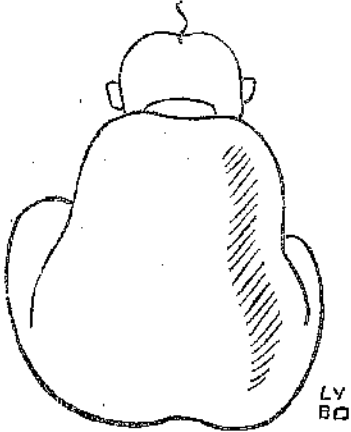
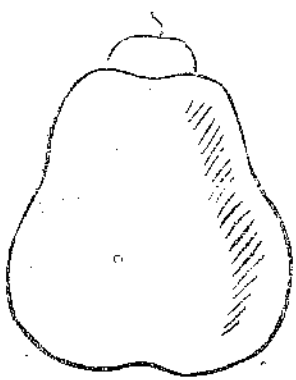
Ô. H. v. Huân, Phú lý. — Cảm ơn ông. Bạn ông, lời đã được tiếp truyền. Và ít nữa ông sẽ biết rõ ràng hơn trong báo Ngày Nay.

K. H.

Ô. Vô danh. — Đã nhận được « Có Thúi ». Ô. Thanh Dương — Độ ấy chúng tôi đã nói đến rồi.

Tương thế cũng đủ. Bây giờ thì là truyện cũ, thôi không nhắc đến.

Ô. Ng. q. Kh. Phan thiết — Ngân phiếu 3\$00 nhận rồi. Hạn báo từ 1-10-34 đến 30-9-35.

LY BQ

không lời

VIÊN-DÔNG TỒN-TÍCH HỒI

HỘI TƯ-BẢN SEQUANAISE · THÀNH BA-LÊ LẬP NÊN
Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phật-lãng một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đăng-bạ Hanoi số 410

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giấy số 892
Sở Quản-lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giấy số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG DÉCEMBRE 1934

Mở ngày thứ bảy 29 Décembre 1934, hồi 9 giờ 30 sáng tại sở Tổng-Cục ở số 32 phố Paul-Bert, Hanoi do ông Long chủ-tọa, ông Le-hong-Tiêm và ông Nguyen-van-Ky dự-tọa, cùng trước mặt quan Kiểm-Sát của Chính-Phủ.

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại	
	Lần mở trước: Hoàn vốn hội phần		
17.859	Không được dự cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đóng.		
	Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn		
596-B	M. Zenanadin, Pnompenh, đã đóng 42\$50 lĩnh về	500\$	
3.093-2	M. Tran Huy Sinh, Haiphong, đã đóng 16\$00 lĩnh về	200\$	
3.093-3	M. Phan van Bang, Pnompenh, đã đóng 16\$00 lĩnh về	200\$	
3.093-4	Mme Võ thị Tư, Giadinh, đã đóng 16\$00, lĩnh về	200\$	
7.555	M. Odan, Cholon đã đóng 25\$00, lĩnh về	500\$	
11.099	Mme Nguyễn thị Sang, Tân An, đã đóng 9\$00, lĩnh về	200\$	
14.135	Mme Trần thị Cam Tuyền, Dong Hoi, đã đóng 7\$00, lĩnh về	200\$	
17.926	M. Nguyễn van Phuong, Hanoi, đã đóng 5\$00, lĩnh về	200\$	
26.339	Mme Nguyễn thị Be, Hanoi, đã đóng 2\$00, lĩnh về	200\$	
27.729	M Nguyễn trung Nghĩa, Rach gia, đã đóng 1\$00 lĩnh về	200\$	
	Lần mở thứ ba: khởi phải đóng tiền tháng		
	Những người có tên sau này trúng số được lĩnh, phiếu miễn trừ, trị giá ở cột thứ hai, có thể bán, lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất:		
367	M. Couadou, Saigon, đã đóng 85\$00.	534\$ 00	1000 \$
3.774-B	Mme Nguyễn thị Thiết, Tân an, đã đóng 37\$50.	205\$ 00	500 \$
13.356	M. Nguyễn thanh Tbn, Saigon, đã đóng 8\$00.	103\$ 20	200 \$
20.042	M. Van phong Cau, Nhatrang, đã đóng 4\$	101\$ 60	200 \$
22.563	M. Nguyễn huu Tai, Phan Rang đã đóng 3\$.	101\$ 20	200 \$
26.147	M. Vo van Lap, Sadec, đã đóng 2\$	100\$ 80	200 \$
27.892	M. Hoang Bich, Doluong (Nhe-an), đã đóng 2\$50.	251\$ 00	500 \$

Những phiếu sau này: 596-A, 3.093, 1.3093 - 5.20, 575, 23.066, 3.774-A, 8.282, 9.301, 15.405 không được dự các cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đóng.
Kỳ mở số sau định vào ngày thứ tư 30 Janvier 1935, tại sở Quản-lý Cochinchine-Cambodge, 38, Đường Charner, Saigon.

Món tiền hoàn lại về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Janvier 1935 định là:
5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
2.500\$ » 500\$ »
1.000\$ » 200\$ »

NẾU NGÀI MUỐN MUA
HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY
VẠN-TOÀN
95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIẤY ĐÓNG SẴN đủ các kiểu tân thời 1934, nhiều thứ đa mới rất đẹp và bền, để da tây hoặc đế cao xu, đủ các số chân từ 36 đến 42. Các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng chiêm ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giấy của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu cốt bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách. **GIẤY BÓ CHÂN** xin tùy kiểu tính giá phải chăng.

SỮA **NESTLÉ**
HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, vân vân
ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-miên

NGƯỜI
NGÀY NAY

MUỐN BIẾT
NGÀY NAY

NÊN ĐỌC
NGÀY NAY

27 Janvier 1935 sẽ có

CUỘC THI
NHỮNG QUẢNG-CÁO ĐẸP

CỦA
C. P. A.
(COMPTOIR DE PUBLICITÉ ARTISTIQUE)
80, Grand Bouddha, 80 - HANOI

Bắt đầu từ 8 Février 1935 C. P. A. sẽ tổ-chức
mỗi cuộc thi chọn những quảng-cáo

1° HAY về bài vở
2° ĐẸP về tranh ảnh

Sẽ có nhiều giải thưởng hiến độc-giả và các nhà
dăng quảng-cáo

Kỳ sau sẽ đăng thể lệ và các giải thưởng

C. P. A.

PHỤ-NỮ NƯỚC TA VỚI SỰ:

Mở mang thương-nghiệp

Muốn cho tiện việc tiếp khách hàng ở Cảng, bản hiệu có mở thêm một chi điểm TÀI XUYỀN ở hàng buôn Thái Bình Dương, số 159, phố Paul Doumer Haiphong. Vậy qui bà, qui cô ở Haiphong có cần may áo hay đặt hàng thêu, xin cứ đến chi điểm Tài Xuyên. Công việc đo cắt do Mme Ánh Tuyết, quản lý Hàng Thái Bình Dương, trông nom cũng được cẩn thận như bản hiệu nữ chủ nhân Mme Lê Vũ Thái tại số 16 Hàng Đa, Hanoi.

COMPTOIR DE PETITES INDUSTRIES TÀI XUYỀN
Chuyên môn may áo tân thời Lemur và các lối hợp thời trang khác
16, Hàng Đa, 16, HANOI - Số, 159 Paul Doumer, HAIPHONG

PHI-YẾN

GUỘC TÂN THỜI

NHÀ CHẾ TẠO:

PHÚC-LONG, 43, rue des Graines
(HÀNG ĐẬU) HANOI Téléphone 251

THUỐC NỖ HIỆU:

CHEDDITE

DÙNG VỀ VIỆC BẮN MỎ, HANG ĐÀ
Rẻ tiền, chắc chắn, mạnh mẽ

BÁN TẠI HÀNG

OMNIUM Indochinois

XƯỞNG CHẾ TẠO ĐỘC QUYỀN Ở ĐÔNG PHÁP
của hiệu thuốc nỏ: cheddite

Xưởng chế tạo ở Phủ Xá - BẮCKỖ
Buồng giấy: 5, Boulevard Robillot à HANOI
GIẤY NỎ: 73

Ở XA BIÊN TIÊU VỀ THƯƠNG LƯỢNG

MAISON

NHUẬN-ỐC

ARCHITECTURE

avant-Mètre et mètre définitif

Mười bảy năm chuyên vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành phố Hanoi. Đã có hơn trăm kiểu nhà của bản-sở vẽ, mà xây tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá hạ.

Siège : 168, Rue Lé Lợi, 168 - HANOI
Succursale : 63, A Me Joffre - THANH-HÓA